

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE, DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA CULTURALĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an ;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

SECȚIA ECONOMICĂ

ADUNAREA EPARHIALĂ A ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR.

CUVÂNTAREA P. S. ARHIEREU VENIAMIN PLOEȘTEANUL
Vicarul Sfintei Patriarhii

Onorată Adunare Eparhială,

Întâlnirea noastră, în această măreață sală, cu prilejul Adunării eparhiale anuale, ne procură momente de deosebită bucurie și din dul-

ceața acestei bucurii, eu mă simt fericit a vă saluta, cu salutarea creștinească: Hristos a înviat!

Onorată Adunare Eparhială,

În decursul anului trecut — în afară de câteva clipe de bucurie trecătoare — am avut câteva momente de mare durere și anume:

1. Țara noastră a fost greu încercată, prin trecerea din această viață pământească, vremelnică, la viața cea veșnică și fericită a aceleia care a fost Majestatea Sa Regina Maria a României, maica cea scumpă a răniților, care a fost condusă, cu toată cinstea și demnitatea cuvenită și înmormântată în vechea ctitorie a lui Neagoe Basarab dela Curtea de Argeș, alături de soțul ei iubit, marele Rege Ferdinand I, întregitor de Neam și Țară. — Veșnică să-i fie amintirea!

2. O altă durere a suferit Neamul nostru, prin pierderea unuia dintre fiii săi aleși, dintre cei mai distinși corifei ai săi, mare patriot și sprijinitor al Bisericii noastre strămoșești, — fost ministru de Culte și în urmă președinte al Consiliului de miniștri. — Vreau să amintesc de marele poet și om de Stat, Octavian Goga, a cărui pomenire de împlinirea unui an se face astăzi la Ciucea.

Octavian Goga, prin personalitatea sa și mai ales prin curentul național pe care îl deșteptase, ca prim sfetnic al țării, se înălțase la un deosebit grad de cinstire, lăsând în urma lui un gol, greu de acoperit. Veșnică să-i fie pomenirea!

3. Dar cea mai grea durere am simțit-o, prin moartea neașteptată a celui care a fost doctorul Miron Cristea, primul Patriarh al României, Arhiepiscopul și Mitropolitul acestei de Dumnezeu păzite Eparhii, Șeful Bisericii noastre întregi, și Președinte al Consiliului de Miniștri. El și-a dat obștescul sfârșit la 6 Martie a. c., de parte de țara lui iubită, la Cannes (Franța), unde se dusesese pentru căutarea sănătății. Rămășițele sale pământești au fost aduse în capitală și înmormântate, cu toată evlavia și cinstea cuvenită, în Catedrala patriarhală, pe care, de curând o terminase de renovare și împodobire, prin munca sa fără preget, de zi și de noapte. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în corturile dreptilor, unde sălășluiesc toți acei ce au slujit cu credință, Biserica și Neamul. Amin.

Onorată Adunare Eparhială,

În decursul anului expirat, Biserica noastră strămoșească în general și Arhiepiscopia Bucureștilor, în special, a făcut progrese netăgăduite, cunoscute și apreciate de mulți dintre Domniile Voastre.

A făcut progrese, fiindcă atât ilustrul ei conducător, Arhiepiscopul, Mitropolitul și Patriar-

hul Miron Cristea, ca și toți sfinții săi, de care a fost înconjurat și ajutat, au muncit din răspu-teri, cu credință și tragere de inimă — fiecare după puterile sale — știind că ostensesc pentru înaintarea Bisericii lor strămoșești și a Patriei străbune.

Onorată Adunare Eparhială,

Cu începere dela 10 Februarie 1938, ziua Sf. Haralambie, odată cu înscăunarea noului Guvern, în fruntea căruia se găsea însuși șeful Bisericii, Patriarhul Miron, țara noastră ș'a croit un nou regim de viață, sub conducerea înțeleaptă a Majestății Sale Regele Carol al II-lea, marele nostru Suveran și vedem cu ochii, progresele ce se fac, în toate direcțiunile și munca sârguitoare, de zi și de noapte, pe care o pun toți sfinții săi, în frunte cu Majestatea Sa, pentru ca țara noastră să-și îndeplinească menirea ei cea aleasă, în această parte a lumii. Cred că sunt în asentimentul tuturor, când am cinstea de a propune ca să i se trimită o telegramă de

omagiu, în numele Adunării eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor.

În al doilea rând, Domniile Voastre cunoașteți că sfințicul de seamă — mâna dreaptă a Majestății Sale Regelui, am putea zice, în conducerea țării — după nouile directive de credință și muncă, viață românească, dreptate și cinste, este actualul președinte al Consiliului de Miniștri și urmașul Patriarhului nostru, d. Armand Călinescu. Propun ca și Domniei Sale să i se trimită o telegramă de omagiu și încurajare.

De asemenea și d-lui Dr. N. Zigre, ministrul Cultelor și Artelor, reprezentantul guvernului pentru supravegherea și îndrumarea Cultelor și Artelor.

Onorată Adunare Eparhială,

În urma încetării din viață a I. P. S. și Prea Fericitului Patriarh Miron, conducerea superioară a Bisericii noastre ortodoxe românești, a revenit în sarcina I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit al Moldovei, D. D. Dr. Nicodim, ca președinte al Sf. Sinod, potrivit art. 2 din Statutul Legii de organizare a Bisericii ortodoxe române.

Înalt Prea Sfinția Sa, vine adesea în mijlocul

nostru, dându-ne anumite directive și povești, scoase din profunzimea culturii sale teologice și din vasta sa experiență, de vechiu cărmuitor al Bisericii din Moldova.

Se cuvine deci, ca și Înalt Prea Sfinției Sale, să-i trimitem o telegramă omagială, exprimându-i sentimentele noastre de dragoste, profund respect și devotament.

Onorată Adunare Eparhială,

Prea Cucernicii Părinți Consilieri referenți, vă vor prezenta fiecare, rapoartele generale anuale, din care veți constata mersul treburilor Arhiepiscopiei noastre, în anul expirat, sub toate raporturile.

Domniile Voastre, le veți aprecia, la justa lor valoare și în chip obiectiv.

Aveți tot dreptul, ba chiar și datoria, de a le cerceta cu deamănuntul; iar luminile Domniilor Voastre — după o experiență de atâția ani de când ocupați demnitatea de deputați eparhiali, ai acestei Arhiepiscopii — vor fi de mare

folos, pentru ca treburile Arhiepiscopiei Bucureștilor, — cea întâi dintre arhiepiscopii țării — să meargă, cu pași hotărâtori, din ce în ce în spre mai bine, spre prosperarea și înflorirea acestei eparhii și a întregii noastre Biserici ortodoxe naționale românești.

Cu aceste dorințe, salut prezența Domniilor Voastre și vă zic din adâncul inimii mele: Bine ați venit!

Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor, din sesiunea ordinară a anului 1939, o declar deschisă.

BISERICA ORTODOXĂ SUB DOMNIA REGELUI CAROL I

Regele Carol I, supranumit, încă în viață fiind, Înțeleptul Europei, a fost de credință catolică, dar a respectat și a apreciat întru atât credința și Biserica ortodoxă a Țării Sale, încât se poate considera ca un Rege ocrotitor al ortodoxiei naționale.

În timpul Domniei Sale, Biserica ortodoxă, singurul cult organizat și în raport cu Statul a trăit momente și epoci de importanță istorică.

Pe temeiul principiilor din Constituția dela 1866 care garanta: Libertatea Cultelor, dominanța religiunii ortodoxe a Răsăritului, neatârănarea Bisericii ortodoxe române de vreo chirie streină, centralizarea afacerilor spirituale, canonice și disciplinare ale Bisericii într-o singură autoritate, sinoadele și alegerea mitropoliților și episcopilor eparhioți ai Bisericii ortodoxe române, s'a întocmit Legea pentru alegerea Mitropoliților și Episcopilor eparhioți și a constituirii sfântului Sinod al sfintei Biserici autocefale ortodoxe române, lege care a suferit unele modificări, cea mai principală fiind aceia prin care se înființează Consistoriul Superior Bisericesc.

Înființarea Consistoriului superior bisericesc, considerată ca o inovațiune în acel timp, a fost în realitate prima treaptă suită pe drumul istoriei până la introducerea elementului mirean în viața Bisericii în 1925, prin Legea de organizare a Bisericii ortodoxe române, în vigoare azi.

În anul 1885, în mesajul Regal Nr. 1403 pentru deschiderea Sf. Sinod, se anunța oficial dobândirea autocefaliei Bisericii ortodoxe române recunoscută de Patriarhia ecumenică din Constantinopole prin Tomosul din 1884.

Prin geniul politic al lui Take Ionescu ia

Regele Carol I, Ocrotitorul Bisericii strămoșești.

ființă în anul 1893 — cu aplicare pe ziua de 1 Aprilie 1894 — legea Clerului mirean și a Seminariilor — prima lege care evidențiază, că în Statul român există și un cler de mir, de o covârșitoare importanță în viața morală și națională a poporului.

În anul 1902 și 1904 ia ființă Legea Ad-

ministrațiunei Cassei Bisericii, încorporată în anul 1906 în legea organizării centrale a ministerului Instrucțiunii și Cultelor.

Invățământul teologic organizat în 1893 și-a găsit complectarea încă din anul 1884 — prin înființarea Facultății de Teologie din București.

Din inițiativa și dorința Regelui Carol I s'a restaurat Mănăstirea Argeșului, arsă în 1864, cel mai frumos și mai expresiv monument religios și național al Țării noastre, mauzoleu regal astăzi și loc de pelerinaj al Românismului.

Acestei restaurări îi urmară restaurarea bisericii Trei Ierarhi din Iași, a doua în frumusețe arhitectonică după Curtea de Argeș și Sf. Nicolae Domnesc din același oraș; Sf. Dumitru din Craiova, pe locul ctitoriei bisericesti a lui Mihai Viteazul, Catedrala din Constanța și mănăstirea Sinaia.

Odată cu expoziția jubiliară din 1906 s'adat și

Biserica Cuțitu de Argint din incinta expoziției.

Tot în timpul domniei Regelui Carol I ia ființă Legea pentru conservarea și restaurarea monumentelor istorice.

Din faptele Sale, se adeverește că până la sfârșitul vieții și-a ținut cu prisosință juraământul făcut la 10 Mai 1866 la Mitropolia din București, „de a păzi religiunea Românilor”.

Regele Carol I, Făuritorul României și Regina Elisabeta, Mama răniților se odihnesc de veci în Mănăstirea Argeșului, ctitorie a Voevodului Neagoe Basarab, alături de nepotul lor Regele Ferdinand, Întregitorul Țării și de Marea Regină Maria.

Biserica ortodoxă națională recunoscătoare se roagă deapaururi pentru fericita odihnă a sufletelor Lor, iar fiii neamului românesc le proslăvesc memoria și din faptele lor mari trag învățăminte pentru viață.

TEODOR PĂCESCU

DOMNUL PROFESOR NICOLAE IORGA

CTITOR DE BISERICĂ

Personalitate înzestrată excepțional din categoria acelor pe care, în a Sa purtare de grije, Dumnezeu le trimite, odată la un veac, neamurilor ascultătoare de poruncile Lui, Domnul Profesor Nicolae Iorga este în viața spirituală a țării o culme unică, și care, pentru toate generațiile trebuie să constituie un ideal pentru atingerea căruia trebuie uriașe încordări de voință, și mai ales, o exemplară asceză în domeniul vieții morale.

Pentru că Domnia Sa nu este numai un savant, de dimensiuni epocale, un geniu al științei, ci și un erou al conștiinței morale, un sfânt.

Și integritatea morală a vieții sale este, fără îndoială, taina marilor sale creații paterne științifice.

Fără virtuțile morale care îi împodobesc sufletul, Domnia Sa n'ar fi putut realiza formidabila operă științifică și care ne-a crescut, atât de mult, în vaza lumii întregi.

Așa ne lămurim de ce Domnia Sa, încă, din tinerețe, a fost atras în chip deosebit, de studiul, făcut totdeauna cu evlavie ne grăită, al monumentelor sfintei noastre credințe, de biserici, de icoane, de cărți de slujbă, de schituri și mănăstiri, de vlădici și preoți și de tot tezaurul vieții spirituale a poporului nostru.

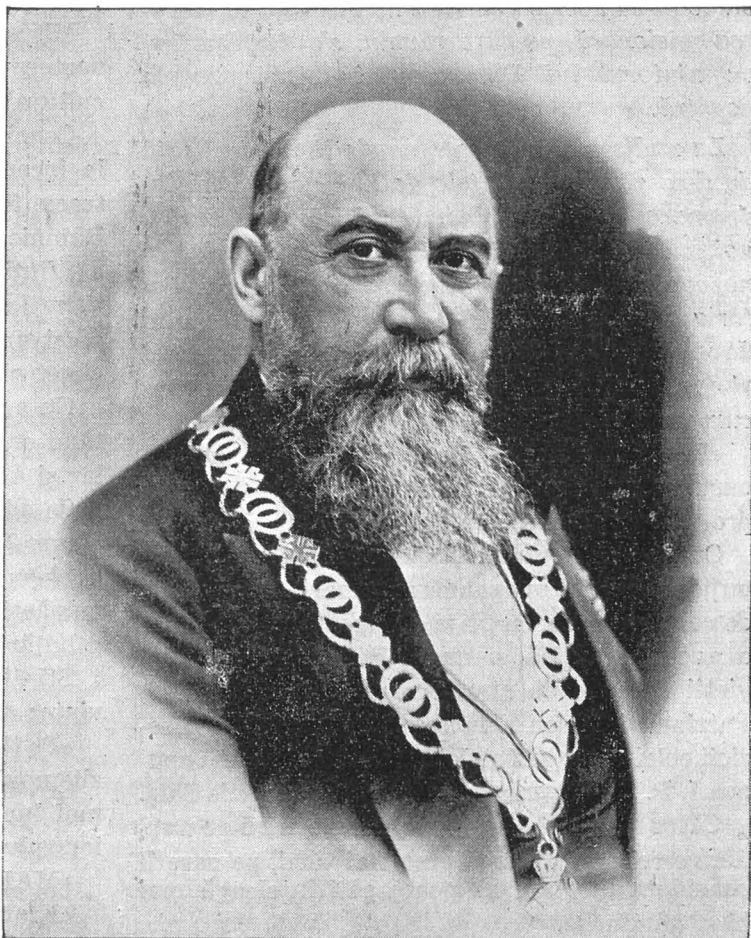
Interpret competent și sigur a tot ce a însemnat o valoare autentică a spiritualității noastre naționale, Domnia Sa a fost ajutat de o rară intuiție și care isvora din marile adâncimi ale conștiinței sale morale.

Sensul lucrurilor sacre rămâne hermetic închis, inaccesibil, spiritelor nelegate de Dumnezeu, prin credință smerită, vie, statornică.

Dar minții și inimii Domnului Profesor Iorga, li s'au destăinuit toate, ca unui duhovnic, fără zăbavă, cu încredere, deplin.

Restaurator pasionat de biserici și mănăstiri, în ale căror podoabe Domnia Sa descifra tainele unor adânci și curate evlavii, atât de pilduitoare pentru toți, râvna nepregătită a Domniei Sale a isbutit să redea

vecinicieii, atâtea frumuseți, pe care veacul părea a le fi osândit la o totală nimicire. Această operă, atât de meritorie înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, este *operă de ctitor*. Domnul Iorga este ctitorul tuturor bisericilor și mănăstirilor țării românești. Bi-

serica recunoscătoare pentru această înaltă și cucernică slujire, căreia Domnia Sa i-a închinat toată nobila sa viață, l-a cinstit cu vrednicia de *ctitor* și pe care, în veci fie pomenitul nostru Patriarh Miron a însemnat-o, spre neuitare, într'o singhelie mult prețuitoare, care i-a fost trimisă cu prilejul târnosirii Bisericii Sf. Nicolae din Văleni.

Doamne, binecuvintează pe alesul Tău fiu, Nicolae Iorga care, atât de mult a iubit podoaba Casei Tale; iar neamului românesc, care-Ți slujește Ție, dăruiește-i cât mai mulți următori ai pildei vieții și osârdiei lui creștinești.

Preotul DUMITRU CRISTESCU

PE CĂILE ÎNFĂPTUIRII

Cu îngăduința Domnului Teodor Păcescu, eforul Bisericii ortodoxe române, care redactează pagina «Biserica strămoșească» a ziarului «România», reproducem articolul, pe care d-sa a binevoit să-l scrie pentru a ne încuraja în lucrarea misionară, pe care râvnim s'o desfășurăm cu ajutorul lui Dumnezeu, în Arhiepiscopia noastră.

La mulțumirile cu care ne simțim datori față de d-sa pentru cuvintele de îmbărbătare și îndrumare pe care a binevoit să le spună pentru noi, cu inimă umilită, reînnoim făgăduința, că ne vom sili, din rășputeri, să ne împlinim datoria, aceasta, știind noi, că va fi cea mai înaltă dovadă de recunoștință, pentru un suflet cald și doritor de bine, în Biserica și Neamul nostru, cum este al Domniei Sale.

«In rândurile ce urmează, desfășurăm mai departe cele ce am spus în pagina precedentă despre pedagogia creștină a Patriarhului Miron.

Cu oamenii pe care i-a avut întru ajutor, cu mijloacele de propagandă religioasă și culturală de care a dispus, cu grija și preocuparea pe care o avea împărtășită și cu al doilea principiu al vieții Sale: bună starea materială a bisericii, Patriarhul Miron a lucrat pentru zidirea Bisericii celei vii în sufletele credincioșilor, cum spunea I. P. S. Sa aproape în toate cuvântările Sale.

Către sfârșitul vieții Sale pusese ochii pe unul dintre cei mai distinși preoți ai țării, pe care îl considera în stare să poată să-i înțeleagă mai bine gândurile.

Oricât de bine ar fi fost pregătită preoțimea dacă nu se găsește la centru consilierul cultural îndrumător, organizator, inspirator și cu atenție pentru orice lucrare pe tărâmul adâncirii în suflete a credinței creștine, nu se pot culege toate roadele și nu se pot împlini toate gândurile chiriarhului.

Un consilier cultural este persoana care sesizează problemele, le încadrează în posibilitățile de înfăptuire, le sprijină cu experiența sa, le susține încontinuu prin propriul său devotament, prin propria sa pasiune de mai bine.

În timp ce consilierul administrativ și cel economic, sunt ținuti să lucreze în cadrul prescripțiilor legale, consilierul cultural este un creator al mijloacelor de stârnirea avântului și a entuziasmului lucrării creștine.

Valoarea unei eparhii se prețuește după consilierul său cultural mai mult decât după ceilalți consilieri.

Consilierul cultural este un evanghelist religios, moral, cultural și național al unei eparhii.

Mișcarea de renaștere sufletească și de renaștere religioasă cade în sarcina consilierilor culturali.

Consilierul cultural ales de Patriarhul Miron la începutul anului 1939 este preotul D. Cristescu, fost consilier referent cultural în Eparhia Râmnicului Noului Severin.

Sfinția Sa este un preot lipsit de mândria titlurilor. Are chip modest. Dar în figura blândă și simpatcă deslușești pe dată o adâncime de cuget și o voință de înfăptuire.

Cu aceste calități a pornit la lucru, neașteptând ocuparea scaunului patriarhal, cu un titular și a pornit la lucru.

Se adresează mai întâi preoțimii din eparhia Ungro-Vlahiei cu «*O mărturisire de credință și o chemare la lucru*» în cuvinte de o cuviință mănăstirească, de o căldură evanghelică și de o hotărâre apostolică.

Sfinția Sa termină chemarea cu aceste cuvinte:

«Pe țărml vieții românești, în dimineața unor zile noi, stau M. S. Regele și tot ce are neamul mai luminat și mai vrednic. N'auziți îndemnul lor salvator:

«MAI LA LARG! MAI ADÂNC!

«Fraților, să fim cei dintâi următori ai acestui îndemn înalt, de Dumnezeu însuflat, în dimineața «*Renașterii Naționale*».

În acelaș timp se înfățișează Consiliului eparhial în ziua de 23 Martie 1939, cu un referat în care desfășoară tot planul său de lucru.

Urmând pilda M. S. Regelui Carol II, în planul de lucru al părintelui Cristescu apare *Satul*, ca «*realitatea originară a României*». Satul este arătat de Sfinția Sa a fi «cel dintâi ogor, în care se cade să concentrăm toate plugurile misiunii noastre creștine».

Cursurile, predicile, slujbele și comunicarea experiențelor «vor trebui să fie urmate neapărat de lucrări practice pe teren. Le vom numi campanii misionare. Echipe organizate din cei mai destoinici misionari, vor predica, vor mărturisi, vor împărtăși și vor face după putință

asistență socială, timp de cel puțin o săptămână, de preferință toamna sau vara, după terminarea muncilor agricole când lumea stă acasă și este mai ușor de adunat și în același timp, mai receptivă, mai ascultătoare de povață».

Pe lângă munițiile misionarilor: entuziasmul lor și cărțile scrise pe înțelesul poporului, nu trebuie să lipsească «cărțile de evlavie, cari merg mai ușor la inima țăranului nostru».

Va fi nevoie de «un *Apostol al satelor*», care să prelungească în conștiința poporului ecourile campaniei noastre misionare.

Părintele consilier D. Cristescu socotește că acesta «este singurul mijloc prin care preoțimea noastră se va putea încadra în chip eminent, în activitatea «*Serviciului social*», a «*Străzii Țării*» și «*Activității premilitare*».

Preotul, adăogă părintele consilier, nu trebuie să fie absent dela lucrarea sa esențială, dela lucrarea de duhovnicie. Adică să fie «Preot în Străjerie, preot la premilitari, preot la școală, preot la spital, preot la Căminul cultural. Este atât de mult să fii numai preot! Și atât de greu!»

Dela sat, părintele trece la activitatea misionară a preotului în Capitală, în orașul de provincie, în centrele muncitorești. «Aci misionarul are deaface cu o lume deosebită de a satelor, ca nivel intelectual și oarecum mai accesibilă influențelor nefavorabile unei vieți duhovnicești. Pentru aceste categorii de oameni este nevoie de «*misiuni specializate*».

În sprijinul realizării acestei propuneri, părintele consilier D. Cristescu, propune să se constituie «Asociații, care s'ar putea numi: «*Prietenii misiunii ortodoxe*» care să nu se mulțumească numai cu simple adeziuni platonice, ci să contribuie și material la crearea unui fond de susținere a activității noastre propagandiste».

Sf. Sa propune «coordonarea activităților misionare din eparhia noastră pe baza unor metode unitare și a unui scop comun».

Am redat programul de muncă misionară și culturală, formulat de părintele Cristescu pentru trei considerații:

1. Să fie cunoscut în cercurile preoțești;
2. Să se vadă că Sf. Sa nu preconizează metode și mijloace de «combatere» în sensul obișnuit, adică nu harța cu adversarii, ci zidirea în suflete a credinței, adică formarea credinței creștine ortodoxe.

3. Că, părintele consilier D. Cristescu este un ucenic al sistemului de cugetare pedagogic creștin desfășurat și susținut în *noua revistă bisericească* (1919—1930) de scriitorul acestor rânduri.

Socotesc că este locul și timpul să amintesc aci propozițiunea care rezumă întregul sistem de pedagogie creștină și care cuprinde problema de azi și de totdeauna a oricărei biserici... Formarea și stăpânirea conștiinței creștine ortodoxe naționale.

În această propozițiune se rezumă totul, de aci și aci pleacă și ajunge orice lucrare a bisericii.

Harul lui Dumnezeu se coboară și operează în sufletul creștin, al cărui sediu este conștiința.

Argumentul apologetic al fiecărui credincios este însăși conștiința sa creștină.

Indrumarea vieții pornește tot din conștiința sa creștină.

Jertfa pentru apărarea credinței și a pământului în care zac osemintele strămoșilor de aci își culege înaintarea și avântul.

Puterea de prețuire a binelui și răului în conștiință se formează și aci sălășluiesc.

Sfințenia vieții acolo se începe și se desăvârșește.

Sufletul creștin aci își găsește locul, aci se desvoltă și se înfrumusețează.

Impărăția lui Dumnezeu pe pământ în conștiința creștină se înfăptuește.

Legile morale prin conștiință devin arme biruitoare ale vieții.

Conștiința creștină ortodoxă este puterea adevărată a bisericii și a slujitorilor ei în lucrarea cea de pe pământ.

În conștiința creștină se operează mântuirea omului prin sprijinul tainelor, deci aci se concentrează scopul evangheliei învățătorilor și a bisericii sfințitoare.

Preoți gata de lucru sunt mulți și în toate eparhiile. Trebuesc însă organizați așa cum arhiepiscopia Bucureștilor începe a-i organiza.

Aci punem numai problema, mijloacele și metodele ei de înfăptuire sunt armătura spirituală a bisericii, pregătirea și entuziasmul clerului și râvna lui pentru această lucrare pe care o cere și biserica și poporul și ritmul cel nou al Renașterii Naționale.

T. P. PĂCESCU
„Ziarul România“.

SOCIETATEA „AJUTORUL” A CLERULUI DIN CAPITALĂ

A SĂRBĂTORIT PE I. P. S. MITROPOLIT NICODIM LOCOTENENT DE PATRIARH

Luni 29 Maiu cor., în ziua Sf. Treimi, la ora 6 d. a., preoții din Capitală s'au întrunit la sediul soc. «Ajutorul» din b-dul Carol, pentru ca în ședință festivă să primească vizita I. P. S. S. Mitropolitul Nicodim, locotenent de Patriarh. Pe lângă clerul de mir au mai fost prezenți la această solemnitate P. S. S. Gherontie, episcopul Tomisului, P. S. Veniamin Vicarul Sf. Patriarhii, P. S. Galaction Cordun, arhimandritii Filaret

Jocu și Irineu Felea, preoții consilieri N. Cazacu, Gh. Vintilescu și Dem. Cristescu, protoiereii Capitalei, preot prof. H. Roventă și D. Boroiu, V. G. Ispir și I. G. Savin; prof. I. Popescu-Pasărea, d-na Alexandrina Cantacuzino, etc.

La intrarea în sala festivă a I. P. S. S. Mitropolitul Nicodim, preoțimea a intonat „Pre Stăpânul» și «Impărate Ceresc».

Conferința pr. prof. H. Roventă

Părintele H. ROVENTĂ, profesor la facultatea de teologie din Capitală, a rostit o interesantă conferință despre: «Pregătirea clerului în spiritul vremii». Cucernicia Sa a constatat că veacul actual este un veac care se caracterizează prin mari prefaceri în toate domeniile vieții, prefaceri cari se pot observa și în țara noastră.

Care este poziția clerului — mai bine zis a Bisericii — față de aceste prefaceri? Totdeauna, în trecut, Biserica a fost o permanentă călăuză și promotoarea marilor epoci. De aceea ea trebuie să aibă un rol hotărîtor și în actualele prefaceri. Marea regenerare, atât morală cât și națională, nu se poate face dacă ierarhia n'are un rol dominant. Pasivitatea ierarhiei înseamnă

dezertarea dela datorie. Dar această ierarhie nu-și poate împlini rostul său decât prin oameni de sacrificiu și de intensă pregătire. În ordinea morală nu contează numărul ci calitatea.

În biserică, deasemenea, nu contează numărul, ci sfântul și de aceea trebuie să revenim la calitate, dar pentru aceasta, este nevoie de vocație, completată cu o educație serioasă.

Preotul trebuie să aibă darul minții, darul frumosului și să fie profet al lui Dumnezeu. Cine nu le are, nu poate fi un bun preot.

Conferențiarul a vorbit apoi despre necesitatea reorganizării vieții monahale și despre sistemul defectuos de educație în formarea clerului de mir.

Alte cuvântări

Au luat apoi cuvântul: preotul *Eugen Bărbulescu*, în numele soc. «Ajutorul» și d-nele *Alexandrina Cantacuzino*, din partea soc. ortodoxe a femeilor române și *Nicolaide*, din partea asociației preoteselor.

Părintele *Gh. Comana*, a spus: un Nicodim a luat trupul Domnului și L-a așezat în mormânt.

Prin acest act el s'a vădit a fi purtătorul de

grijă al întregii creștinătăți. Poporul nostru, ortodoxia românească, caută astăzi un Nicodim care să-l păstorească, să-l cinstească și să-l înalțe. Și acest Nicodim sunteți Înalt Prea Sfinția Voastră.

Ne rugăm lui Dumnezeu să ne asculte dorința ceasului de față, (Adunarea a ovaționat îndelung. pe I. P. S. Sa).

Cuvântarea I. P. S. S. Mitropolit Nicodim

I. P. S. S. MITROPOLITUL NICODIM a mulțumit preoțimei din Capitală pentru călduroasa primire ce i-a făcut și a declarat că se simte înălțat sufletește oridecâte ori are prilejul să se afle în mijlocul fiilor săi duhovnicești. A vorbit apoi despre legătura care ar trebui să existe între ierarhie și școalele clericale. Autonomia

acestor școale nu poate fi un pretext, întrucât buna înțelegere trece peste toate autonomiile.

Dragostea pe care mi-o arătați acum — a încheiat înaltul ierarh — voi ști să v'o întorc în aceiaș măsură.

Ședința s'a sfârșit la ora 8 și jumătate.

EPISTOLA CĂTRE CUCERNICII PREOȚI

Cucernici părinți și iubiți frați,

Zilele grele prin care trece cugetul nostru creștin care cu întristare, trebuie să înregistreze continuu ecourile atâtor primejdii, mai de departe sau mai de aproape, au contribuit, în mare măsură, ca sfintele lăcașuri să fie cercetate mai mult și cu o evlavie mai vie, de credincioși.

Lumea s'a rugat, pare, mai cu înfocare și a lăcrimat mai îmbelșugat, înaintea Tronului Împăratului ceresc, cerșindu-i îndurările Lui pentru ca pacea să-și afle sălaș statornic în viața oamenilor din vremea noastră. Iar noi slujitorii Sfintelor Altare ne-am putut simți mai în rosturile noastre, văzându-ne împresurați de atâtea inimi rugătoare.

Neasemănat de însemnată, de hotărâtoare, de izbăvitoare este chemarea preoției. Cât de mult trebuie să rămânem noi preoții vase ale alegerii, pentru ca lumea să ne simtă puterea și să-și însușească înțelesul cel mai presus de fire al slujirii noastre sfinte.

De aceea este nevoie ca focul lăuntric al râvnei noastre pentru mântuirea sufletelor să nu se stingă și duhul nostru de jertfelnicie să nu se împuțineze, ori cât de protivnice ne-ar fi împrejurările și ori cât de mari talazurile, care turbură marea acestei vieți. Viforul ispitelor pare fără ostoire. Iar făptura noastră alcătuită din «smerenie și mărire» adeseori îngenunchie sub isbeliștile lui, rănită de moarte.

Și totuși noi trebuie «să îndrăsnim» ca să «biruim veacul», adică să-i prefacem chipul după icoana desăvârșirii lui Dumnezeu.

Oricât de aprinsă ne-ar fi însă dorința de a «închipui pe Hristos» în inimile oamenilor, câtă vreme vom fi lipsiți și de anumite puțințe materiale, care să ne ajute creșterea faptelor noastre de dragoste, nu vom fi în stare să ne întrupăm învățătura noastră sfântă în realități tangibile, riscând să rămânem teoreticianii unor abstracțiuni, ideale în sensul și esența lor, dar

în afară de viața și de sbuciumul ei permanent.

Ne trebuie, deci, neapărat, și bogate posibilități materiale pentru a ne intensifica lucrarea noastră apostolică și pentru a-i închina toate biruințele ei lui Dumnezeu.

Gândindu-mă la acest lucru, am cutezat, la capătul rugăciunilor mele îndelungate, în care am cerut lumină și ajutor lui Dumnezeu, să formulez, în această epistolă frățescă, o chemare către frățiile voastre pentru a începe și organizarea materială a activității noastre comune, cerându-vă anumite jertfe cât de mici, pentru marile noastre datorii și răspunderi misionare. Dinarul văduvii ne va fi de ajuns. Dumnezeu îl va înmulți în marea Lui milostivire.

Dar mai întâi este nevoie de darul nostru, făcut din toată inima, pentru lucrarea lui Dumnezeu în lume. Contribuind numai cu 20 lei pe lună, vom putea susține în toată Eparhia, material, o parte din lucrările misiunii noastre. Cu atât mai binecuvântat va fi darul mai mare, pe care cei mai înstăriți dintre frați și dintre credincioșii cu inimă bună, îl vor face lui Dumnezeu, într-o vreme când nevoile apostolatului nostru sunt atât de numeroase.

Din aceste daruri ale buneivoințe creștine, s'au putut realiza cele dintâi așezăminte caritative dela începuturile propovăduirii Sfintei Evanghelii și tot cu ele se susțin azi, misiunile creștine în toată lumea.

Amintindu-vă, numai, acest lucru nădăjduiesc că nu veți întârzia să primiți cu dragoste rugămintea, pe care nu eu, ci Dumnezeu v'o face, prin mine, pentru lucrarea care este a Lui și se săvârșește numai văzut, în această lume, de noi, slujitorii Lui.

«Dumnezeul duhurilor», care este și «Dumnezeul atot trupul», să ne ajute tuturor ca la darul râvnei duhului nostru să adăogăm și darul cuvenit din ceeace tot El ne-a împărtășit fiecăruia pentru viața trupului nostru.

Pr. D. CRISTESCU

LA INMÂNAREA SINGHELIEI DE CTITOR

AL BISERICII ORTODOXE, CU CARE A FOST CINSTIT DOMNUL PROFESOR
NICOLAE IORGA

Domnule Profesor,

Biserica strămoșească este mândră că Vă are fiu de seamă și se bucură astăzi că are fericitul prilej de a Vă mulțumi, cu toată recunoștința, pentru neprecupețitul ajutor, cu care întotdeauna ați cinstit-o, prin cercetarea trecutului Ei sfânt și glorios și pentru dărgenia cu care i-ați apărat doctrina și morala, de rătăcirile veacului și de toate înnoirile lui cele fără cale.

Biserica strămoșească Vă omagiază căci, neobosit o viață întreagă, ați colindat prin sate și orașe cercetând biserici și sf. mănăstiri, deslușind, scriind însemnări și vechi pisanii, ștergând praful depe vechile icoane, aruncate prin poduri și prin unghere, pe care le-ați adunat, le-ați studiat și le-ați așezat la loc de cinste în muzee.

Bișerică strămoșească Vă omagiază azi, cu cernic, căci Domnia Voastră i-ați răsfoit bucoavna, psaltirea și ceaslovul uns cu seul din opaiț și picat cu lacrimă de durere și cu ceară din lumânare, ați deslușit și ați tâlmăcit înțelesurile adânci ale trecutului nostru românesc și creștinesc, scriindu-ne atât de magistral istoria Patriei, Bisericii și Neamului Românesc.

Ctitorul istoriei Bisericii și Țării noastre, sunteți și Ctitorul acestui orașel, pe care de multă vreme l-ați introdus în istoria Țării și lumii întregi.

Ca și Voevozii Țării, clucerii boerii, Domnia Voastră v-ați împodobit sufletul și cu simțemintele de evlavie și de râvnă pentru Casa Domnului și astfel prin Onor. Comisia Monumentelor istorice, ați depus și depuneți o neobosită și rodnică strădanie de a păstra și împodobi toate sfintele locașuri, care sunt ctitoriile străbunilor, presărate pe întreg cuprinsul țării.

Intre acestea numărându-se și acest locaș de închinare înnoit și împodobit după sfatul și cu ajutoarele date de Domnia Voastră, prin Onorata Comisie a Monumentelor Istorice.

Sfânta Arhiepiscopie m-a însărcinat să Vă înmânez această singhelie patriarhicească de ctitor al acestui Sfânt și Dumnezeuesc locaș, atât Domniei Voastre, cât și prea onoratei Doamne Ecaterina Iorga — Mama Săracilor

plaiurilor noastre, căreia Patria și Neamul, îi datorează recunoștință cât și Domniei Voastre.

Diplomat al celor mai strălucite Universități și Academii din lume, cu cele mai înalte titluri, Vă rugăm respectuos Domnule Profesor să primiți și această cucernică singhelie, ca semn al nesfârșitei dragoste și a celei mai adânci recunoștințe, pe care Biserica și preoțimea Ei, o poartă Domniei Voastre.

A Vă mulțumi, precum se cade, noi în stare nu vom fi nici odată, căci înfăptuirile Domniei Voastre sunt fără seamăn de mari.

Inzestrat de Dumnezeu, cu cea mai ageră minte și cu o putere de muncă neînchipuit de mare, Domnia Voastră ați studiat și ați scris în toate domeniile înalte, în cât opera Domniei Voastre este cea mai mare din întregul univers.

Omenirea întreagă ne-a cunoscut și ne prețuește ca Țară și ca Neam prin geniul Domniei Voastre.

Profesor și intim Sfetnic al multor capete încoronate, prieten multor împărați, Domnia Voastră ați fost, sunteți și veți fi crainicul cel mai de seamă și misionarul cel mai neînfricat al geniului românesc.

Român curat la inimă, la minte și la suflet, când Patria și Neamul au fost la mari răscruci, cu putere de mag, cu putere de profet biblic, în cuvinte de foc, sigur, demn și senin ca cerul din luna Mai, Domnia Voastră ați sfătuit și ați ridicat moralul Țării, ați dat nădejde și curaj, indicând clar drumul sfintei noastre isbăviri.

Nu-i român în Țara noastră să fi simțit și împărtășit cu toată ființa lui necazurile și bucuriile acestui Neam ca Domnia Voastră, care de aproape cinci decenii și mai bine, îi străjuieți și trecutul și sfintele lui destine.

Convins, că ordinea, munca și morala sunt temelia progresului, Domnia Voastră v-ați împotrivit, cu demnitate și ați luptat cu vorba și condeiul, contra acelor care au atentat la străvechile și bătrâneștile noastre deprinderi și obiceiuri și ați înfruntat cu un evanghelic curaj pe oricine a speculat bunătatea și răbdarea blândului, nostru popor.

Părinte de copii, — iubiți pe toții copii Țării, pe cei harnici și cuminți și pentru luminarea lor ați muncit și munciți, ca nimeni altul, chemându-i în jurul Domniei Voastre și dându-le lumină și suflet din lumina și sufletul Domniei Voastre.

Recunoscători Domniei Voastre pentru uriașă activitate ce ați desfășurat pentru Țară, pentru Neam și Biserica Străbună, și admiratori sinceri ai geniului Domniei Voastre, în numele Sfintei Arhiepiscopii și a celor 63 de preoți din

acest protopopiat, Vă încredințăm de cel mai profund devotament, Vă rămânem statornici ucenici, gata oricând de ascultare, și rugăm pe bunul Dumnezeu să Vă toarcă firul vieții, din caerul vecinicii, cât mai lung și cât mai tare, pentru binele Neamului și Țării noastre și pentru binele Bisericii Străbune.

Așa să ne auză și să ne ajute Bunul Dumnezeu.

Protoiereul ILIESCU GHEORGHE-Isvoarele.

VIZITELE CĂNONICE

ALE P. S. ARHIEREU EMILIAN TÂRGOVIȘTEANUL, VICARUL SF. PĂTRIARHII

O INTREAGA FAMILIE BAPTISTA REVENITA LA ORTODOXISM

La biserica Sf. Ecaterina din Ploești s'a făcut de curând cu o deosebită solemnitate primirea în sânul Bisericii creștine ortodoxe a familiei Constantin Sfetcu, compusă din cinci persoane, convinși de preotul Alex. Scărlătescu de rătăcirea în care se aflau de mai mulți ani.

La solemnitate au participat d-nii: dr. Mircea Botez, primarul Municipiului în calitate de naș, d. Popescu, pretor și St. Săndulescu ajutor de primar, Nicu Eftimiu, secretar general al Primăriei, col. C. Rădulescu și I. Mitulescu, precum și alte personalități și preoți.

Sf. Liturghie s'a oficiat în sobor, în frunte cu P. S. Arhiepiscopul Emilian Târgovișteanu, vicarul Sf. Patriarhiei, răspunsurile fiind date de corul asociațiilor religioase „Sf. Ecaterina” și „Patriarhul Miron”.

După slujbă s'a procedat la reprimirea în sânul Bisericii creștine, a următorilor: foști sectari: Const. Sfetcu, soția sa Maria și copiii: Victoria, Ștefan și Aurelian, cel din urmă în vârstă de șase ani. Lepădările au fost făcute de Pr. Alex. Scărlătescu, după care, — în cântece religioase — au fost primiți în biserică de către Prea Sfințitul Arhiepiscop-Vicar Emilian, care le-a citit molifta de deslegare. Apoi au fost unși cu Sf. Mir, iar copilul cel mic, de șase ani, a primit Sf. Taină a botezului.

P. S. Emilian Târgovișteanu, vicarul Sf. Patriarhiei, luând cuvântul, arată bucuria Bisericii când un rătăcit

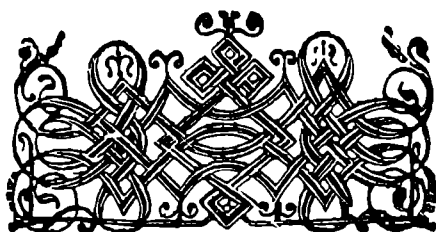
își recunoaște greșala și revine iarăși în sânul creștinătății. În cuvinte alese, explică sf. Evanghelie a fiului pierdut, care prin revenirea sa în casa părintească, produce clipe de înaltă trăire duhovnicească și de creștinească bucurie tatălui său.

Arată apoi cine sunt cei ce vânează sufletele creștinilor, amăgindu-i cu deșarte făgădueli să părăsească credința și legea strămoșească, fiind uneltele cele mai de seamă ale dușmanilor Neamului și religiei noastre. P. S. Sa urează preoților de față cât mai multe izbândiri pe terenul misionar — ca cea de față — după care împărtășește întregii asistențe binecuvântări arhieresti.

După cuvântul luminos și cu blândețe evanghelică al P. S. Sală iau cuvântul Pr. Protoiereu Aurel Popescu, Pr. Alex. Scărlătescu, d. dr. Mircea Botez, primarul Municipiului Ploești, manifestându-și toți laolaltă cu Biserica, bucuria prilejuită de această revenire, — după care a vorbit fostul sectant Const. Sfetcu, mărturisind tuturor adevărata credință creștină.

După terminarea cuvântărilor o parte din enoriași împreună cu P. S. Vicar Emilian și d. Dr. M. Botez, primarul Municipiului, au luat parte la o agapă creștinească.

Solemnitatea s'a terminat în cea mai frumoasă atmosferă creștinească, ploștenii trăind clipe de înaltă reculegere prilejuite de această manifestație religioasă.

CONFERINȚELE SOCIETĂȚII PREOȚEȘTI „AJUTORUL”

Nimeni nu contestă un adevăr, că viața spirituală este o continuă prefacere, în conținut sau formă, cristalizându-se în timp prin directive noi de a concepe lucrurile și însăși viața, în înțelesul extins al cuvântului, sau prin instituțiuni, supuse la rându-le aceleleași legi a acomodării și prefacerii.

Singură Biserica, instituție permanentă și veșnică în lume, nu suferă în esența ei, ca dogmă și caracter, această prefacere. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvântul meu rămâne în veac”.

Totuși, prin ființa ei de a dospi conștiința umană cu aluatul cuvântului veșnic, trebuie să cunoască diferitele curente de afirmare a vieții spirituale, ca cugetare sau acțiune, spre a le topi în vasele de preț ale trăirii creștine. Această lucrare a făcut o și o face Biserica, continuu, prin slujitorii săi, în multe locuri și chipuri, pentru înstăpânirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Societatea preoțească din Capitală „Ajutorul” spre a putea răspunde unor nevoi de orientare, documentare și afirmare a concepției creștine asupra unor probleme actuale, a rânduit un ciclu de conferințe în anul acesta vizând: educația creștină, valoarea culturală a Bisericii, puterea Bisericii, naționalism și creștinism, preotul ca jertfitor pe altarul națiunii, convertirea creștină, etc.

În cele ce urmează, îmi propun că fac o dare de seamă asupra acestor conferințe, cari au interesat într-o largă măsură, nu numai clerul, ci și pe laici. Conferințele au avut un caracter de actualitate.

Seria acestor conferințe a fost deschisă în 29 Noiembrie 1938, de Păr. Dr. Marin Ionescu, care, cu expunerea-i clară, de un realism al lucrurilor și stărilor sufletești, cum suntem obișnuiți să vedem la Sfinția Sa, a vorbit despre: „Creșterea omului modern în cadrul religiei creștine”. Competent în problema educației, până la consumație, conferențiarul expune metodele de educație antice și creștine, făcând o sinteză a principiilor viabile de educație, măestrit imbinat în educația străjerască, ca o nevoie a vremii de astăzi. Caracterul educației de totdeauna a fost fie individualul, fie socialul după scopul educativ. Străjeria este educația cu caracter social și creștin. Sunt analizate, în spirit creștin, toate mijloacele de educație, precum: cartea, teatrul, cinematograful, concertul.

În ziua de 13 Decembrie 1938, clerul Capitalei, a primit la sediul societății pe noul arhiepiscop vicar, Prea Sfințitul Emilian Târgovișteanu.

Se înfiripă o tradiție, începută acum doi ani, cu primirea Prea Sfințitului Irineu Mihălcescu, și se statornicește, cu acest prilej, de mărtu-

risire a simțimentelor alese ale clerului către noul „Stăpân”.

Au fost de față consilierii Sf. Patriarhiei și ai Sf. Mitropolii, și întregul Cler al Capitalei. Cuvântul cel dintău îl rostește Părintele Eugen Bărbulescu, președintele societății, care — din trecutul apropiat — reliefează două momente însemnate din viața bisericii române: sărbătorirea la 10 Decembrie, a l. P. S. Patriarhului Miron, și bucuria cu care a fost primit în aceasta sală de ședințe, acum doi ani, Prea Sfințitul Irineu. Aceeasă bucurie și aceeaș simțimente o are preoțimea Capitalei și as-tazi când este cercetată de noul arhiepiscop vicar Emilian Târgovișteanu. Preoțimea din întreaga eparhie, ordonată și identificată, până la sacrificiu, cu idealul misiunii creștine, așteaptă dispoziții și îndrumări dela noul Stăpân, do-vedit, cu tărie, a fi râvnitor spre zidirea bise-ricii lui Hristos.

Pr. M. Bulacu, din partea consilierilor refe-renți, asigură pe Prea Sfințitul Emilian, de valoarea clerului Capitalei, în care, nu în de-șert, să aibă încredere, cler care socotește ridicarea în treapta Arhieriei a Prea Sf. Emi-lian, în ziua de sf. Nicolae, ca un dar și o împlinire a năzuințelor sale.

Părintele D. Georgescu, revizor eparhial, descrie cu măiestrie amintiri dela societatea Ajutorul, din trecutul cu arhieriei și preoți varstnici. Astăzi societatea Ajutorul cu preoți în majoritate tineri, se bucură de un Arhie-reu tânăr. Urează Prea Sfințitului Emilian, ani mulți și rodnici în noua treaptă a arhieriei, sărutând părintește pe „Stăpânul nostru”.

Doamna Evdochia Pr. Tr. Vintilescu, din par-tea societății doamnelor preotese, după ce asi-gură pe Prea Sfințitul de supunere fiască, îi dă-ruește în semn de omagiu un șirag de metanii.

Emoționat adânc, Prea Sfințitul Emilian, mul-țumește celor ce au rostit cuvânt de laudă și bucurie.

Chezășia sentimentelor alese ale preoțimeii față de Prea Sf. Sa se întemeiază pe trecutul Său, prin sinceritate și simplitatea vieții sale, prin munca și modestia Sa, prin înfăptuirile activității trecute, dar mai ales prin legăturile frățești cu slujitorii Domnului. Activitatea Prea Sf. Sale în viitor, va fi o imbinare a trecutului cu acestea. Asigură preoțimea că poate avea un scaun de mărturisire a nevoilor și năzu-ințelor sale, plin de frățescă dragoste creș-tină. Primirea se încheie, într-o atmosferă de rară bucurie duhovnicească, a cărei exterior-izare curge pe unda cântării: „Pre Stăpânul și Arhiepiscopul nostru”.

Gânduri din epistola sf. Apostol Pavel către Evrei, ne răscoleau sufletele.

În viitor vom reda și alte conferințe.

Pr. PETCU

LUCRĂRI TEOLOGICE

*P*ărintele Profesor Petre Vintilescu, Decanul Facultății de Teologie din București, a dat, de curând, la lumină, un studiu de excepțională valoare, în câmpul Teologiei pastorale: *Spovedania și Duhovnicia*.

Editura Librăriei Teologice, organizată cu atâta competență și râvnă, de tinerii teologi, preotul Dr. Olimp Căciulă, Directorul Seminarului Nifon Mitropolitul și d-l Dr. D. Fecioru, și-a câștigat și prin noua publicație, dreptul la prețuirea și încurajarea noastră nelimitată.

Lucrarea părintelui Decan Petre Vintilescu nu impresionează numai prin proporțiile ei fizice (423 pagini) ci, mai ales, prin densitatea conținutului ei teologic.

În cele 10 capitole, în care se articulează, sistematic, materialul documentar și interpretativ, pe care eminentul nostru profesor de Teologie pastorală, l-a înfățișat cu o bogăție de informație, care epuizează arsenalul, de idei și de directive, practice ale problemei, ni se oferă o monografie în care nu am putut surprinde nicio omisiune și nici o eroare, care i-ar fi putut diminua valoarea, prin deficiență.

De altfel, lucrul era și imposibil. De oarece părintele profesor, urmărește de aproape 27 de ani, teoretic și practic, acest moment esențial al lucrării pastorale și care a constituit obiect de studiu asiduă al seminarilor sale de teologie practică la Facultatea de teologie din București.

Cercetător minuțios și atent al tuturor aspectelor unei probleme, Sfinția Sa, nu a neglijat, niciodată, în studiile sale, obligația strictă a sintezei și care a dat întotdeauna lucrărilor sale teologice, o impunătoare fizionomie științifică. Este destul să ne gândim la studiul, atât de concentrat și de sugestiv: *Cultul și ereziile*, cu care Sfinția Sa și-a câștigat meritul unui teolog de mare marcă.

Analizarea fiecărui capitol, în parte, pentru a pune în relief, abundența de idei și sugestii a studiului, care ne preocupă, ar necesita un spațiu mult mai larg, pe care, din nefericire, paginile revistei noastre, nu ni-l pot oferi. Totuși nu ne putem interzice să fixăm în câteva aprecieri de fond valoarea lucrării părintelui profesor Vintilescu.

Sfântul Altar, Amvonul și Scaunul de spovedanie reprezintă, în viața lumii creștine și adaug, în deosebi a celei ortodoxe, cele trei puncte strategice ale păstoririi, adică ale mântuirii sufletelor. Dela ele, *singure*, putem aștepta toate isbânzile Impărăției lui Dumnezeu. Sfeșnicul celor 7 lumini harice, care umplu viața spirituală a omenirii de «energie cerească» după vedenia Pseudoareopagitului, comandă în Biserică, «cerul pe pământ», sușurile spre Dumnezeu ale duhului creștin.

Îsvoare de îndumnezeire ele ard, nestins, din însăși lumina cea mai presus de fire a Dumnezeirii, celei închinată în trei fețe. Dacă prin Taina Sfântului Botez, a Mirungerii și a Sfintei Cuminecături omul devine «făptură nouă» în însăși anii prunciei lui, prin Sfânta Taină a Mărturisirii, el este așezat de Biserica Slavei, la începutul majoratului său canonic, pe o treaptă de unde perspectiva vieții duhovnicești se deschide mult mai largă viziunii lui, pentruca în dumnezeiasca Taină a preoției, prin alegere și chemare unică, el să realizeze, în trup și în duh, asemănarea în slujire cu Mântuitorul Insuși.

Iată de ce, împreunarea acestor două slujiri înalte: *Spovedania și duhovnicia*, pentru unirea imediată cu Dumnezeu prin Taina Sfintei Euharistii, concentrează însăși esența viețuirii creștine și a îndrumării ei infailibile prin duhovnic.

Păstorii de suflete vor găsi în lucrarea părintelui Profesor Vintilescu un isvor bogat de orientare în tainica lucrare pentru mântuirea păstoriților lor.

Prețuind, în chip deosebit, valoarea studiului de care vorbim, Înaltul nostru Arhipăstor, în nepotolita Sa râvnă pentru călăuzirea turmei Sale pe cărările mântuirii, o recomandă stăruitor preoțimii prin cuvintele: «în vederea deosebitei valori a lucrării se va recomanda preoților prin revistă și protopopi». (ss) Nicodim.

Este ceea ce facem acum, ascultând cu smerenie o înțeleaptă poruncă chiriarhală, împlinindu-ne și personal, o datorie de conștiință pastorală.

REFERENT

PREOTUL ÎN SERVICIUL SOCIAL

Serviciul social, în concepția Prea Luminațului nostru Rege, înseamnă o concentrare de competențe în lumea, uitată prea mult, a satelor românești pentru a ajuta și lecui multele și marile suferințe, neștiute, disprețuite sau ocolite sistematic, uneori chiar de acei cari erau, cei dintâi, datori să coboare în mijlocul lor, sfatul cel bun, sprijinul cel trebuitor, dragostea atotcuprinzătoare și milostivă.

Evident, competențele tehnice trebuiesc să fie susținute de un sincer și neobosit elan. Ca să poți alerga lângă o suferință, trebuie să iubești, nemărginit, pe omul lovit și împușcat de ea, să ai milă de cel slab, de cel nepriceput.

Acest sentiment adânc, de îndurare, față de făptura lui Dumnezeu, singur poate inspira toate întreprinderile puse în slujba aproapei. „Milă îmi este de popor” spunea Mântuitorul, privind gloatele flămânde și însetate, de adevăr, de dreptate, de omenie. Acest sentiment de milă, de grije, și, de bunătate, a stăpânit inima Marelui nostru Rege, când a conceput și a poruncit organizarea Serviciului social, adică realizarea, pe teren, a esențialului imperativ al sfintei Evanghelii — care este dragostea față de fratele nostru, om. Nepregetată, nesfârșită, dovedită prin fapte — adică ferită de retorică, de intermitențe și de oboseală — de

formalism rece și steril, de șablon și afișaj.

Lângă o durere, trebuie să fie totdeauna prezentă o inimă caldă, curată, miluitoare, nu un discurs, nu o promisiune mincinoasă, nu o plictiseală, nu un duh de comoditate personală, și mai ales, nici un interes de egoism, de reclamă și de exhibiție a meritelor părute sau chiar reale.

Fapta să fie vizibilă. Ea să grăiască. Ea să rodească. Persoana făptuitorului nu trebuie să apară ea pe primul plan. Nu interesează în primul rând. Omului îi va răsplăti Dumnezeu, la arătare, fapta bună și mântuitoare, pe care el a împlinit-o din bunătatea pentru a îmbunătăți și a se îmbunătăți, el însuși, prin ea.

Serviciul social înseamnă, deci, o dăruire deplină, altora, o dăruire a inimii tale, a minții tale, a muncii tale, a timpului tău, a puterilor tale, a sănătății tale, a vieții tale, chiar, pentru a umple lipsuri dureroase, pentru a tămădui suferințe nespuse niciodată nimănui, pentru a ridica un suflet din căderi grele, pentru a înșdrăveni un trup înclăștat de boală, pentru a ridica o gospodărie din paragină, pentru a împodobi cu un cuvânt, o viață de om, în așa chip, încât el să se simtă fericit, că trăește și trudește, și împăcat în ziua sorocită lui de Dumnezeu, pentru mutarea din lumea de aici.

Și dacă legea poruncește această slujbă

ea ar trebui săvârșită ca și cum n'ar exista nicio poruncă. Ca și cum ochiul lui Dumnezeu ar privi asupra noastră și în cugetul nostru, ca și cum, numai pentru El, am face tot binele semenilor noștri. Legea, cu alte cuvinte, să trăiască *în noi* atât de viu și atât de plin, încât *din fire* să facem ale legii, fără silă, fără temere, fără greutate, ca dela sine, slobod, cu avânt, cu voie bună și cât mai desăvârșit. Ca floarea, care fără altă poruncă, decât a firii, ce i-a fost dăruită ei de Dumnezeu, la vreme, înflorește și rodește, în răzor.

Firește, legea este bună pentru cei ce n'au lege și nu păzesc legea. Pe de altă parte, ea este ca o școală, în care omul învață ce trebuie să facă și de ce trebuie să se ferească. Pentru care pricină, și legea Serviciului social este binecuvântată și de bun folos, pentru toți.

Blagoslovit de Dumnezeu a fost gândul regesc de a trimite, înapoi, la sate, pe cei ce au pornit, odată, din vatra lor, cu toată agonisita minții lor luminate și inimii lor curate, ca să întoarcă, în faptă vie și isbăvitoare, satului, darul vieții și puterilor, pe care din duhul și văzduhul lui le-au sorbit cândva. Iar satul avea dreptul să-și primească această înaltă dobândă din partea celor ce s'au ridicat din el, nu ca să fie departe de el sau chiar împotriva lui, ci alături de toate nevoile, nădejdiile și trudele lui. Legea Serviciului social, așa dar, spus limpede, este o lege a dragostei față de aproapele, inspirată din luminatele învățături ale Mântuitorului Hristos.

Se înțelege, că așa stând lucrurile, preotul se află, dintru început, prin însăși slujirea lui, pe această linie a dragostei — pe acest drum al isbăvirii. Slujba lui e slujbă de zidire și rezidire a sufletelor și deci de salvare din ruină a vieții celei văzute și nevăzute a obștei încredințate păstoririi lui. Deaceea și înțeleptul alcătuitor al legii, pe el l-a așezat în fruntea ostenitorilor, pentru

îndreptarea, înfrumusețarea și orânduirea cea bună a vieții satești.

O dovadă de prețuire pentru tot ceea ce preoțimea noastră a înfăptuit, în trecut și de mari nădejdi, legate de ceace ea va trebui, neapărat, să înfăptuiască în viitor. Mai mult, prin această lege nouă, preotul este, în chip deosebit, ocrotit, în lucrarea lui, pe care, de multe ori, până aci, el era împiedecat s'o facă cum l-ar fi povățuit râvna lui și l-ar fi ajutat vrednicia lui. Deaceea, azi, încurajat, sprijinit, îndrumat, mai mult de cât a fost până acum, el este dator să-și înmulțească, nesfârșit, osârdia, ca să rămâie unde l-a vrut Dumnezeu și l-a recunoscut legiuitorul: *cel dintâi între toți*.

Cel dintâi, nu numai pentru că el este *preot* ci cel dintâi, pentru că el trebuie să fie *un adevărat preot*. Cu alte cuvinte, preotul nu-și va putea păstra locul lui de *întâistătător* în ierarhia serviciului social, decât dacă își va cinsti, după cuvință, *vrednicia lui de preot* adică de om a lui Dumnezeu, în slujba de mântuire a fraților săi oameni. Năzuința cea mai scumpă inimii lui se cuvine, deci, să fie acea care a aprins suflul sfinților de a fi „om ceresc și înger pământesc“.

În acest chip, pretutindeni, el va fi ca o ivire și împărtășire de lumină, binecuvântare, și har. O prezență spirituală *tonică*, în stare de înrăuriri adânc, cuceritoare. Ca să poată fi așa, el trebuie să-și împlinească, fără scăzământ, slujba lui de preot, care este mai pre sus decât însăși slujirea sfinților îngeri și care-i dă un fel de suveranitate, după cuvântul sfântului Ioan Gură-de-Aur.

Numai prin această slujire, după dreapta și luminata rânduială a Bisericii, el va putea răspândi în jurul lui, o atmosferă de curățire, de frumusețe spirituală și de nețărnută încredere, transfigurând orice lucru și pe oricine ar veni în legătură cu el. Preotul trebuie să se facă pretutindeni, simțit, căutat, prețuit pentru această radiație a ființei lui.

Pe când, ori de câteori preotul încetează de a fi preot, sau ar fi numai un fel de preot, după socotelile minții sau pornirilor lui, lumea sau îl ocolește, sau îl suferă, de nevoie, sau, pur și simplu, îl desprețuiește și desprețuindu-l pe preot, ea, ușor, lunecă apoi, în despreț pentru însăși slujirea lui, ori cât de înaltă, totuși, este ea în realitate.

Noi vedem pe preot în serviciul social, ca pe Mântuitorul la nunta din Cana Galileii, prefăcând, prin minune, apa în vin și ca în casa lui Lazăr din Betania, aruncând în cerească uitare de sine și în adâncirea în tainele vieții celei mai pre sus de fire, pe Maria la picioarele Sale. Pretutindeni și în ori ce împrejurare, ar fi, să se simtă ca o adiere de înaltă viață duhovnicească, la apariția preotului, din cuvântul lui, din fapta lui, chiar din înfățișarea lui.

Și ceeace îi va putea hrăni această putere adâncă de influență și transfigurare este numai legătura lui neîntreruptă cu Dumnezeu, prin sfântul Altar, la care el se roagă, plânge și ingenunchie, pentru sufletul lui și al lumii, adică viața lui tainică, clipă de clipă, trăită în vedeniile lumii de dincolo de lume.

Ori de câte ori preotul s'a desprins de altar, sau a rămas absent, lângă el, sufletul lui s'a uscat și s'a risipit, ca o frunză, din care a fugit tocmai sucul cel dătător și păstrător de viață. Asta nu însemnează, însă, că el trebuie să se desfacă din realitățile vieții obștești, să treacă nepăsător pe lângă ele, sau să le desprețuiască. Dar nici să se confunde cu ele, în așa măsură, încât să nu mai găsească drumul spre cer, sau să i se pară strein și fără înțeles însuși rostul preoției lui.

După cum plugarul rămâne la plugul și la ogorul lui, credincios până la capătul zilelor, lui, trudei lui de plugar, fără să râvnească a mai fi altceva pe această lume, decât ceea ce este, și cu plugul și cu secera lui, el umple de grâu hambarele țării; după cum pădurarul nu-și lasă copacii lui, de care este

îndrăgit, și-i îngrijește și-i apără de părăduire, și prin această grijă a lui, își împlinește el, cu scumpătate, datoria lui față de țara lui, și pilde de acest fel pot fi atâtea, tot așa și preotul prin slujirea lui preotească își servește neamul lui, mai bine.

El nu mai trebuie să fie altceva decât *preot*: preot la locul lui și la rostul lui. Nici negustor, nici pădurar, nici cooperador, nici om politic, nici nimic. El prin ceeace face, ca preot, *numai ca preot*, poate fi de folos și încă de cel mai neprețuit, tuturor oamenilor și tuturor îndeletnicirilor lor.

El nu are nevoie și nu trebuie să se specializeze în alte ramuri de activitate, alese din vreme, și cinstitute de alții, prin munca și priceperea lor. El are un loc de unde poate comanda toată viața obștei, peste care este pus păstor și dascăl. Cel mai înalt și mai sigur, în frământările veacurilor: *Sfântul Altar și Scaunul de spovedanie*.

El, *de aci*, dirijează viața socială. Pentru că *aci* pune el stăpânire pe sufletul omenesc, prin a cărui prefacere, prefăce în acelaș timp, esențial, întreaga ordine socială.

Dislocat dela aceste importante pârgii de comandă, el se dezorientează ca preot, și dezorientează și activitățile, care nu-i sunt proprii, organice. Și în loc să fie preot, el realizează numai o hibriditate spirituală și socială, căci nu e nici preot întreg, nici altceva, ce ar dori el sau i s'ar cere de alții să fie. Acceptă o existență de compromis, de aventură în competențe variate, își pierde chipul și simțul chemării lui. Și dacă ar fi numai atât. El riscă să devie inutil pretutindeni. Mai târziu odios prin inutilitate. Ca la sfârșit să fie chiar eliminat din toate părțile.

Un preot inutil, odios și eliminat, este, trebuie să recunoaștem, ceva înfiorător. Biserica nu-l mai recunoaște. Celelalte așezăminte îl alungă. Din nenorocire, acest lucru s'a întâmplat, prea de multe ori, ca să nu ne gândim, cu toată luarea aminte, la sumbrele perspective, care i se deschid unui preot,

care dezertează dela altarul lui și îmbrățișează chemări, în care n'are ce căuta un preot, decât, poate, pentru, satisfacerea unor trecătoare interese și ambiții pământene, care, îl vor părăsi sau îl vor desgusta, într'o zi. Sunt atât de mari riscurile implicărilor unui preot în alte rosturi decât ale preoției, încât trebuie să fim atenți, ca vrând să facem mai bine, să nu facem, în realitate rău, și încă un rău foarte mare.

Preotul trebuie ferit de orice formă de *secularizare*. Totuși omniprezența lui este cerută de însăși misiunea lui preotească, în sensul, că preotul nu trebuie să se izoleze, hermetic, de pulsațiile vieții înconjurătoare. Cine vrea să salveze pe alții din naufragiu, trebuie să stea aproape de locurile primejdiei, ca să fie, ori când, gata să sară în ajutor.

Prezența lui este și *un fel de control*, după măsurile dumnezeiești, a ceea ce se face de către lumea din jurul lui.

Preotul impune respect de adevăr, de dreptate, cuviință, seriozitate, corectitudine. El reprezintă *o măsură* universal valabilă, pentru că îi este dată lui de învățătura revelată a Bisericii, pentru aprecierea și verificarea tuturor acțiunilor omenești. El nu este un *cenzor* în sensul trivial al cuvântului, dar totuși el exercită o *cenzură morală*, o înaltă magistratură, cu discreție, desigur, dar fără umbră de părtinire. Nu numai atât. El trebuie să fie un *inspirator* de idealitate, de excelență morală în ori ce lucru, ori cât ar fi de umil, în fond sau în aparență, acest lucru. El este chemat să proiecteze luminile perfecțiunii asupra tuturor aspectelor vieții sociale.

Ca duhovnic, atât în Biserică, precum și în afară, el este un *sfătuitor*, mai bine zis un sfetnic, de multe ori când împrejurările cer, cu totul tainic. Prin legăturile lui intime și permanente cu credincioșii, în ceasurile cele mai solemne din viața lor, preotul poate să determine atitudini și soluții hotărâtoare în atâtea situații grele și complicate.

El este un *pedagog*, în cel mai desăvârșit înțeles al cuvântului, folosind mijloace, care numai lui îi sunt la îndemână. Autoritatea lui, când există și trebuie să existe, totdeauna este *unică*. Mai mare și mai eficientă decât orice fel de autoritate. De aci, rolul lui covârșitor în viața obștească. Evident, de aceea, legiuitorul Serviciului social i-a și fixat o poziție excepțională în ierarhia celor chemați să lucreze, la renașterea satului românesc.

El cunoaște, ca nimeni altul, *sufletul omenească* care i se deschide, ca nimănui altuia, în taina Sfintei mărturisiri. Lucru foarte important, când e vorba de organizarea vieții și activității sătești.

El își poate da seama de toate susceptibilitățile, de toate rezistențele intime, de toată motivația morală a faptelor. Păstorilor lui, ceace face din preot un factor important al serviciului social. Și tot el poate să înmoale anumite cerbicii și să dezarmeze anumite capricii, prin mijloacele, pe care, numai el, are dreptul și poate să le folosească.

Cu molitfelnicul și patrafirul, în subțioară, preotul poate mai mult decât orice agent al serviciului social, cu tot echipamentul lui de propagandă, și aceasta, afirmăm, nu numai în lumea smerită a satelor. A fost o vreme și ea a început să se întoarcă în zilele noastre, când numai sfeștania și cu prilejul căreia preotul intra în curtea și casa creștinului, hotăra pe gospodari să-și curățe bătătura și casa. „Nu se cade, vine părintele!“ Părintele! Adică, prin el, le intra în casă Dumnezeu, Biserica, Cerul. Trebuia să fie, deci, loc curat pentru Sfânta cruce, Sfânta evanghelie și aghiasmă.

Preotul sfințește grădinile, vitele, ogoarele, fântânile, casa, masa, pomana, leagănul, căminul și mormântul; e de față la bucurie și la durere, e întrebat la câștig și la pagubă. Preotului nu i se cere sfat, ca unui medic, avocat, contabil, inginer, silvicultor sau agro-nom, ci ca unui *preot*, care știe ce e bine și ce e rău, pentru că el *este om al lui Dumnezeu*, și pentru că unde preotul ter-

mină sfatul, el mai are ceva de făcut: *începe rugăciunea*: acatistul, maslul, rugăciunile de potolire a dușmanilor, etc.

Pe preot nu l-a făcut *slujitor social*, multipla lui competență în toate domeniile, dobândite în școli, pregătirea lui quasi-enciclopedică, omniștiința lui, problematică, ci *darul lui de preot, slujba lui de preot*.

El *știe*, pentru că stă în legătură cu Dumnezeu și Dumnezeu îl ajută să vadă, să înțeleagă, să ajute. Ce serviciu social unic a făcut preotul, câtă vreme țaranul l-a văzut așa, o spune întreaga istorie a poporului românesc. Iar în scumpul și atât de mucenicul nostru Ardeal, pentru aceleași pricini, cu totul metafizice, poporul s'a strâns, granit, în jurul preoților și altarelor. *El a crezut în preoție. De aceea a crezut în preot*. L-a ascultat și l-a urmat. Iar preotul era român și ortodox. Ortodox de când a fost și român. Și preotul român și ortodox l-a apărat nu împotriva ungurilor, ci împotriva latinilor, adică a catolicilor și reformaților, care amenințau să-i strice *legea*.

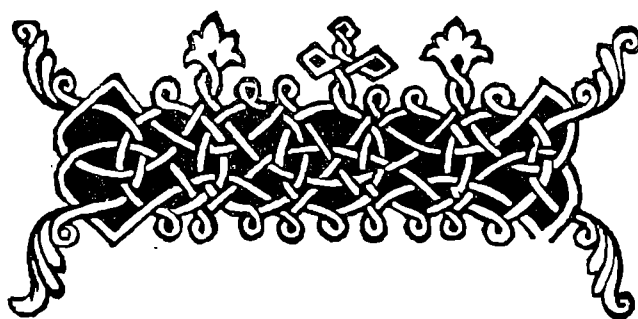
Aci e taina rezistenței și conservării noastre naționale, nu în diverse *sensuri politice* sau *diplomatice*, de care nici popa de

român, nici iobagul n'au avut habar. Dar nu e mai puțin adevărat, că pe baza acestei conștiințe religioase populare, a putut lucra mai sus, și mai departe, cultura și oamenii ei.

Azi păstrând tot ce a fost temeinic și rodnic în viața românească, adică vedenia creștină despre lume și viață, despre Biserica și preot, a poporului nostru, putem, firește, să chemăm pe preot să ne sfințească lucrările noastre, atât de bune și să-l rugăm, ca cu puterea lui de preot să ne ușureze lucrul în înțelegerea și primirea din partea poporului a acestor slujbe de dragoste, pe care vrea să i le facă, fără altă plată și răsplată, decât a lui Dumnezeu. Dar tocmai pentru aceasta, pe preot trebuie să-l ferim de a fi altceva decât preot. Iar când preotul însuși va cere cuiva acest lucru să nu i se asculte cererea, el, dovedind prin aceasta, *că nu știe ce cere*. Adică nu-și dă seama, la ce *putere formidabilă renunță* și cât de mult poate el întrista pe Sfântul Duh, care lucrează *în el și prin el*. Dar preotul trebuie să dovedească *faptic, că este preot*.

Aci începe misiunea *ierarhiei Bisericii*, care are și răspunderile cele mai grele.

Preotul DUMITRU CRISTESCU

C R O N I C A I N T E R N Ă

MOMENTE DE SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ

I. *Fapta de cultură și educație națională a Societății «Tinerimea română»*. — Concursurile Soc. «Tinerimea română» și care fac parte integrantă din tradiția culturală a Țării, au avut anul acesta, un caracter, cu totul deosebit, nu numai prin mobilizarea pentru o nobilă întrecere, a tinerelor valori intelectuale ale Neamului nostru, ci și prin afirmarea entusiastă și masivă a unei conștiințe naționale, monarhice și creștine a elitei spirituale, ce trudește în școlile noastre pentru a-și agonisi înaltele puteri și atitudini ale spiritului, prin care, deapururi, se salvează într'un popor *valorile care salvează*.

Tineretul intelectual al Țării și-a salutat cu un elan indescriptibil pe Suveranul care le poartă de grije cu o dragoste de adevărat părinte, pe Suveranul «Renașterii noastre naționale». Cine i-a văzut defilând, cu mâinile ridicate spre cer, înaintea Marelui nostru Rege, «iubitor și apărător de Țară», a putut simți cât de adâncă, de leală și de totală este adeziunea tineretului nostru la epocala operă de salvare națională întreprinsă cu atâta conștiință a răspunderilor istorice și cu atâta înțelepciune, de către scumpul nostru Suveran.

I-am văzut pe acești tineri îngenunchiați înaintea Sfântului Altar, de unde au primit binecuvântarea și cuvântul de povață al. P. S. Emilian, i-am urmărit în cercetarea locurilor unde se pleacă închinătoare evlavia Neamului nostru, i-am privit cum, stoluri, stoluri, albe ca lumina primăverii, se îndreptau spre biserici, muzee, instituții de cultură, pentru a învăța să prețuiască ceea ce este etern valabil în viața Neamului lor și, mai ales ca să-și fortifice conștiința lor cu convingerea, că nu pe drumurile negativismului se poate realiza o cultură de prestigiu real și permanent în istorie.

Domnul Profesor Nae Dumitrescu, sufletul cald și inspirator de avânturi creatoare al nobilei Societăți, anul acesta, a avut de ce să fie mândru, mulțumit, fericit.

II. *Săptămâna Cărții*. — Din îndemnul augustinului Voevod al Culturii naționale, care a dăruit Țării pe care o iubește cu toată puterea inimei Sale, și o vrea înălțată la nivelul țărilor, de mare cultură, Fundațiile Sale, ca pe un labo-

rator uriaș de spiritualitate românească, a luat ființă «săptămâna cărții», care în fiecare an, înseamnă o demonstrație culturală a Țării și prilejuește o propagandă de proporții impunătoare a ceea ce este mai nobil, mai adânc și mai autentic în domeniul culturii noastre.

Omniprezența Suveranului în viața poporului Său i-a purtat pașii și la inaugurarea acestui nou așezământ regal.

Între cărțile cu care se zidește, din lamura duhului, cetatea vieții noastre naționale, se putea deosebi *Sfânta Scriptură* pe care Regele Țării a dăruit-o poporului Său ca să-i fie izvor de înțelepciune și viață creștinească. Dar simbolic și care deschide era cea nouă a istoriei noastre, era renașterii «prin duh și adevăr», era afirmării noastre ca popor de înaltă ordine creștină.

Cuvântul regesc a luminat, departe în zările istoriei, drumurile înălțării noastre spirituale.

III. *Statuia Regelui Carol I Suveranul Intemeietor al României moderne*. — Statuia recunoștinței și supremului omagiu al poporului față de nemuritorul Rege al neatârării și al civilizației românești.

Așezată în inima Capitalei în fața Palatului Regal și a ctitoriei lui culturale, măreață cum a fost și viața Marelui Suveran, în bronzul ei uriaș, exprimă epopeia unui eroism pe care nimeni și nimic nu l-a putut intimida în inițiativele lui creatoare. Ea ocrotește dinastia și Țara, pe care o ferește, zi de zi, printr'o permanentă solitudine, dovedită prin atâtea fapte ce se înscriu luminoase în conștiința neamului nostru.

Loc de închinare pioasă, de inspirație și de ocrotire, unde toate generațiile își vor pleca genunchii și fruntea smerite, prețuitoare, recunoscătoare.

IV. *10 Maiu 1939*. — A fost un 10 Maiu unic. Parada a avut un caracter sobru. A fost o zi de reculegere, de revizuire a conștiințelor, de verificare a energiilor noastre naționale.

Armata a defilat în ținută de campanie în fața Regelui-Soldat și a Augustului Său Fiu. Țara este bine înarmată. Și sufletește și trupește. Au demonstrat-o cu prisosință disciplina ostașilor, care exprimă o mare adâncime morală

și armamentul cu care Marele nostru Rege a înzestrat armata.

Când frontierele spirituale ale Țării sunt păzite atât de statornic de conștiința noastră morală și istorică, iar cele materiale de o vitejie atât de bine înarmată, nicio temere nu mai poate fi justificată și orice încercare de defetism trebuie să fie veșejită.

V. *Sfânta jertfă a neamului*. — Pilda Marelui nostru Rege care a dăruit armatei Sale iubite 5.000.000 lei și a Augustului Vlăstar domnesc, care a dăruit 500.000 lei, a fost urmată, cu un elan, ce rar se întâlnește la alte popoare, de către toată suflarea românească.

Zilnic sporesc daniile, cu care neamul nostru, din legendarul său spirit de jertfă, înțelege să ajute înarmarea Țării. Copii și bătrâni, văduve, invalizi de război, oameni bogați și săraci, ostași și preoți, profesori, lucrători în fabrică și plugari își jertfesc o parte din avutul lor, pentru a asigura buna pază a granițelor Țării în aceste zile grele.

Asistăm, azi, la o mare solidaritate a conștiințelor românești și la a cărei afirmare, nobilul gest regal a contribuit în chip esențial. Încă un semn și atât de elocvent al vremilor celor nouă,

căroră le-a pus început, cu gândul și fapta Sa, inspirate de sus, Marele și Înțeleptul nostru Rege.

VI. *Zări și nădejdi mari în istoria poporului nostru*. — Am însemnat aci, numai fugăr, câteva momente importante de afirmare a spiritualității noastre naționale și pe care, cei ce vor veni după noi, prețuindu-le, în perspectiva istoriei, nu vor putea decât să binecuvinteze marile isprăvi ale Scumpei noastre Dinastii pe care azi o reprezintă cu atât de înalt prestigiu înlăuntru și în afară Majestatea Sa Regele Carol al II-lea și Augustul Său Moștenitor.

Biserica recunoscătoare, nu va înceta să se roage în slujbele ei, pentru sănătatea regeștilor Binefăcători și Apărători ai Neamului. Preoțimea este datoare să-și încordeze toate puterile ei de muncă, pentru a contribui la marea operă începută și de care Țara, cu încredere, își leagă toate nădejdlile ei de izbăvire.

Misiunii neamului nostru în lume îi sunt rezervate biruințe, pe care Regele Țării, luminat de Dumnezeu, le-a întrezărit, și lucrează fără preget, să le grăbească realizarea.

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea.

CRONICAR

SFINȚIREA BISERICII „SFÂNTA VARVARA“ DIN BUFTEA

În aceste vremuri, când în presă și pretutindeni se vorbește de înarmare cu arme ucigătoare, conștiința creștinească și românească se înarmează cu un locaș de rugăciune, mărturisind astfel că biruințele pământești sunt condiționate de cele spirituale.

Ziua de 30 Aprilie a. c., a dat prilej populației din com. Buftea, jud. Ilfov, să se veselească prăznuind sfințirea noului locaș de închinăciune, care se înalță frumos și măreț ca o catedrală în centrul comunei. La această înălțătoare ceremonie a venit tot poporul din localitate și împrejurimi.

Din vreme au fost luate măsurile necesare pentru solemnitate: Șoseaua națională este frumos împodobită, iar în fața bisericii sunt aliniate unitățile de trupă, premilitarii, străjerii și copiii de școală, îmbrăcați în frumosul nostru port național.

Sfințirea s'a făcut de către P. S. Arhiereu Emilian Antal Târgovișteanul, vicarul Sfintei Patriarhii, înconjurat de un sobor de 16 preoți

în frunte cu Părintele Protoiereu Octavian Mușeșanu.

La această solemnitate au luat parte: Preot profesor Nae Popescu, subsecretar de Stat; profesor Gh. Alexianu, rezident regal al ținutului Bucegi; general V. Dombrowski, primarul general al capitalei; Paul Goma, secretar general al ținutului Bucegi; general V. Cristescu, prefectul județului Ilfov; general Condeescu; Virginea Dimitriu din partea Străzii Țării; M. Teșanu pictorul bisericii; Mihail Iacob directorul liceului din Buftea; căpitan Dimitrie Bodun primarul comunei Buftea și alte personalități distinse.

După ce s'a oficiat serviciul religios în fața bisericii s'a făcut ocolirea sfântului locaș de trei ori, apoi sfințirea Mesei, a zidurilor interioare. Au îmbrăcat haina albă de ctitor domnii: G. Alexianu, general V. Dombrowski, Paul Goma și domnișoara Ecaterina Știrbey. A fost oficiată apoi prima Liturghie, la sfârșitul căreia a predicat P. S. arhiereu Emilian Antal

Târgovișteanul, arătând însemnătatea acestui moment. P. S. Sa afirmă că e prima sfințire de biserică pe care o face și își exprimă admirația față de acest măreț locaș, înzestrat cu o pictură care te îmbie la rugăciune și îți ridică sufletul către Dumnezeu. Deasemenea arată o parte din faptele sfintei mucenițe Varvara, hramul bisericii. Face apoi o apropiere între Evanghelia zilei, care se citește și la sfințirea apei, arătând asemănarea între credința slăbănogului de 38 ani și a sf. Varvara. Incheind arată valoarea acestui sf. Locaș pentru sufletele noastre, mulțumește celor ce au contribuit la această operă măreață și cu deosebire domnului general V. Dombrowski, care a venit în calitate de prefect al județului cu cel mai mare sprijin. Mulțumește familiei Știrbey, domnului prof. Gh. Alexianu, rezident regal, pentru donațiunile și ajutoarele date. La toate s'a adăugat râvna, stăruințele și strădaniile preotului paroh Badea Popescu, pe cari le reliefează cu cuvinte de laudă. La sfârșit mulțumește tuturor pentru dragostea ce au avut-o de a participa la această solemnitate.

Vorbește apoi Pr. Badea Popescu, prin osârdia căruia s'a înălțat Sf. Locaș. Arată greutatea întâmpinate și citește numele celor ce au contribuit la zidirea bisericii. «N'am cuvinte de mulțumire, spune Sf. Sa, pentru Domnițele Știrbey, care au donat terenul și și-au dat obolul cu mână largă. Aduc omagiile mele și ale turmei pe care o păstoresc, domnului general Victor Dombrowschi, care când era prefect al județului, nu numai că a pus la dispoziție cu generozitate sumele necesare, dar era la ora 6 dimineața pe șantier, conducând lucrările personal. Pe lângă aceasta mi-a făcut cea mai frumoasă surpriză, îmbrăcându-mă astăzi cu aceste vestimente în care mă simt atât de mândru, cum nu m'am simțit niciodată în viața mea!» Mulțumește domnului profesor Alexianu, rezidentul regal, care a dăruit în mână largă podoabele bisericii, din fondul ținutului. Mulțumește fostului prefect Ghiață, pentru sprijinul material dat. Deasemenea și domnului căpitan Bodun, primarul comunei Buftea, care a contribuit cu muncă și cu bani la terminarea Sf. Locaș; domnului controlor Marinescu și altor binefăcători cari au ajutat Sf. Biserică. Roagă pe bunul Dumnezeu să dăruiască sănătate tuturor celor ce au sprijinit această înfăptuire.

D. căpitan în rezervă Bodun, primar al co-

munei, în numele cetățenilor comunei Buftea, drept recunoștință pentru această binefacere, declară cetățean de onoare al comunei pe d. general V. Dombrowski și-i înmânează pergamamentul diplomei respective.

Ia apoi cuvântul d. general Dombrowski care spune: «Noi militarii nu suntem obișnuiți să lucrăm. Nu voiam să iau cuvântul, dar provocat de această împrejurare, țin să mulțumesc tuturor pentru cinstea ce mi-au făcut-o!»

Face apoi o expunere a prefacerilor prin care trece astăzi țara noastră, a țelurilor către care tindem, devenind o țară puternică și bogată, în care predomină ordinea și credința strămoșască. Aceasta este dorința marelui ei ctitor Regele Carol II. Incheie făcând urări de sănătate tuturor celor ce au venit la această solemnitate.

După terminarea cuvântărilor, oficialitățile au ieșit din biserică și au primit defilarea trupelor și a unităților de străjeri și premilitari.

Potrivit rânduelilor ortodoxiei noastre, a fost masă obștească în curtea bisericii, la care s'a împărțit hrană, după cum este obiceiul praznicelor împărătești.

Deasemenea în sala de recepție a ateneului popular a fost o agapă la care au luat parte toate măririle oficiale în frunte cu P. S. Sa Arhiepiscopul Emilian Antal Târgovișteanul. Cu acest prilej, înaltul Chiriarh a închinat pentru M. S. Regele. P. C. protoiereu Octavian Mureșanu, aduce omagii celor prezenți în frunte cu P. S. Arhiepiscopul care se găsește de față.

D. profesor G. Alexianu, rezident regal, încheie șirul cuvântărilor, mulțumind tuturor celor ce au depus stăruință pentru ridicarea acestei biserici și arată valoarea acestei opere, realizată prin munca unui comitet în frunte cu pr. Badea Popescu și căpitan Bodun.

Au luat apoi cuvântul pe rând domnii: Alimăneșteanu; Paul Goma; colonel Duma, Leontin Iliescu, redactor la marele cotidian «Universul»; N. Nicolau, reprezentantul micii industriei românești; Mihail Iacob directorul liceului Buftea; căpitan Bodun, cari au arătat meritul celor cari au înfăptuit această operă creștinească, munca și stăruința depusă de Pr. Badea Popescu pentru ridicarea comunei, înfăpturi care vor fi mărturii și pilde de sacrificiu și devotament pentru urmași.

După masă au fost vizitate câteva instituții din comună.

LUCRAREA MISIONARĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR

IN JUD. TELEORMAN.

În ziua de 30 Aprilie a. c., echipa culturală a secției culturale a Sf. Arhiepiscopii, compusă din C. Preoți Dumitru Cristescu și Protoiereul Metodie Popescu, precum și din d-nii I. Gr. Oprișan și Stanciu, a desfășurat un ales program de lucru duhovnicesc în parohia Piatra, jud. Teleorman.

De dimineață, s'a oficiat Sf. Liturghie de către un sobor de șapte preoți, în frunte cu părintele consilier Dumitru Cristescu. Au asistat credincioșii din parohia Piatra în număr foarte mare, precum și premilitarii și străjerii din localitate. A predicat părintele consilier, explicând evanghelia zilei. După serviciul divin d. I. Gr. Oprișan a ținut o entusiastă cuvântare vorbind și dând povețe asupra înviorării spiritului creștin în vremurile noastre. După aceea părintele Dumitru Cristescu a împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii 150 broșuri din biblioteca «Apostolul» și a stat de vorbă cu sătenii asupra nevoilor lor obștești.

Totul s'a desfășurat într-o atmosferă de adâncă pietate și de caldă duhovnicie.

Cu acest prilej părintele consilier împreună cu părintele protoiereu au avut consfătuiri frățești cu preoții prezenți la această manifestare, cărora le-au dat sfaturi asupra modului cum trebuie desfășurat noul program de lucru misionar.

După masă, echipa și-a continuat drumul în parohia Moșteni, unde a avut loc oficierea cununiei religioase a unui număr de opt perechi de concubini, cari au fost hotărâți la acest înalt act religios prin stăruința tânărului și inimosului preot C. Stănescu. Slujba religioasă a fost oficiată de preoții St. Mitroi-Furculești, Gh. Marinescu-Voivoda și C. Stănescu-Moșteni. După oficierea cununii au vorbit următorii: Pr. C. Stănescu, care a îndemnat pe credincioși ca să privească acest act sfânt ca o pildă și un îndemn pentru viitor; Părintele protoiereu Metodie Popescu, care a arătat marele pericol ce-l prezintă sectarii, și dând în același timp informații asupra

fondurilor însemnate ce se dirijează spre centru de către comunitatea sectară locală; d. I. Gr. Oprișan vorbește despre importanța tainei cununiei și statornicia ei în viața duhovnicească; părintele Dumitru Cristescu, care elogiază activitatea căminului cultural local și a pâr. C. Stănescu, dând însemnate lămuriri asupra importanței Serviciului social, noua așezare regală; d. I. Ghinea, delegat din partea serviciului social județean, care atacă problema sectei adventiste, arătând falsitatea celor susținute de aceasta.

După această manifestare care a avut loc în biserică, căminul cultural «Infrățirea» și-a continuat ședința publică desfășurând un frumos program.

În fine, la ora 5 p. m., echipa culturală a fost în comuna Spătărei, unde părintele paroh local împreună cu d. Petre Botescu, deputat eparhial și cu toți d-nii învățători din localitate au organizat o impunătoare șezătoare culturală, care a avut loc lângă școală sub cerul liber.

Au luat parte la această frumoasă manifestare națională și religioasă aproape toți locuitorii comunei. Aci s'a desfășurat un bogat program, care a constat din: coruri religioase și naționale pe două voci, pregătite de către d-nii învățători; recitări și cuvântări ținute de către: părintele consilier Dumitru Cristescu care a scos în lumină importanța satului model îndemnând pe credincioși să-și consacre toate forțele ființei lor pentru biruința satului model din punct de vedere spiritual; părintele Metodie Popescu, care a dat lămuriri asupra pericolului sectar; d. I. Gr. Oprișan care a vorbit despre patima beției; d. C. Stanciu, care a dat frumoase sfaturi creștinești; — și d. Petre Botescu, deputat eparhial care a ținut o entusiastă cuvântare exprimându-și via mulțumire pentru această manifestare culturală pe care o dorește să fie cât mai des repetată și cât mai mult susținută și îndrumată de către Sf. Arhiepiscopie.

IN JUD. PRAHOVA.

În zilele de 14 și 15 Mai a. c., a avut loc în plaiurile Slănicului și Vărbilăului, jud. Prahova, o viguroasă campanie misionară pentru întări-

rea credinței și a conștiinței ortodoxe.

Echipa Sf. Arhiepiscopii compusă din consilierii referenți preoții N. Cazacu și Dumitru

Cristescu, precum și protoiereul Gh. Iliescu, a desfășurat un program bogat de lucru duhovnicesc.

Duminică 14 Mai a. c., s'a săvârșit Sf. Liturghie în biserica din parohia «Nașterea Maicii Domnului»-Slănic, de către un sobor de preoți în număr de 15, sub conducerea părinților consilieri.

Toți credincioșii au trăit cu adevărat clipe de entusiasm ceresc și de bucurie sufletească.

În după-amiaza aceleiași zile, părinții consilieri ai Sf. Arhiepiscopii și protoiereul Gh. Iliescu, au vizitat cercul cultural al celor 80 învățători din plaiul Slănicului cari și-au ținut ședința la școala primară locală. Cu acest prilej s'au rostit cuvântări de către d. Revizor C. Boca

A predicat cu putere părintele consilier Cazacu. Cu acest prilej a avut loc ceremonialul reprimirii în sânul Bisericii ortodoxe, a unei foste adventiste. După mirungere a rostit o temeinică cuvântare doctrinară părintele consilier Dumitru Cristescu.

Preotul Iordănescu, parohul local, precum și dd. N. Arghir primarul orașului Văleni de Munte și A. Bordescu, primarul orașului Slănic, au rostit deasemenea frumoase cuvântări de bucurie sufletească și de entusiasm pentru întărirea Bisericii celei vii.

S'au distribuit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii 200 broșuri cu conținut religios, iar noii credincioși convertite i s'a făcut danie o prea frumoasă icoană cu chipul Maicii Domnului, o serie de cărți alese, precum și suma de una mie lei, ca ajutor din partea Bisericii și a d-lui Bordescu, nașul ei.

și preoții Dumitru Cristescu și Gh. Iliescu. La această frățească reuniune a apostolilor sateilor, părintele Cristescu a scos în lumină marile așezări de înaltă educație sufletească ale Prea luminatului nostru Rege Carol II și anume Străjeria și Serviciul social, îndemnând pe frații învățători la cea mai aleasă colaborare și jertfire pentru înaltele idealuri fixate, cu atâta elan de către Marele nostru Suveran.

Luni 15 Mai a. c., echipa și-a continuat activitatea coborând în mijlocul lucrătorilor Salinei din Slănic. Aci s'a oficiat un serviciu religios de către un sobor de 7 preoți sub conducerea părinților consilieri. A luat parte întregul personal superior și toți lucrătorii în număr de 400 cari într-o atmosferă de adâncă pietate au ascultat acolo, în inima pământului, rugăciunile săvârșite.

Părintele consilier N. Cazacu a ținut o vi-

brantă cuvântare, dezvoltând subiectul «Munca în lumina Sf. Evanghelii». Părintele consilier Dumitru Cristescu a stat de vorbă cu lucrătorii, dându-le povești și împărțindu-le în mod gratuit peste 400 broșuri cu conținut religios.

D. Inginer Condrea, subdirectorul Salinelor, a exprimat desăvârșită satisfacție prilejuită de aceste momente de misiune creștină.

IN JUD. ILFOV.

Duminică 21 Mai a. c., a avut loc în parohia Radovanu-Ilfov, o frumoasă manifestare religioasă, care s'a desfășurat astfel: De dimineață s'a săvârșit Sf. Liturghie de către preoții Dumitru Cristescu, protoiereul Leon Dumitrăchescu și cei din localitate: Ion Pârâianu și Manole Nae.

A predicat d. Gheorghe Lungulescu, conferențiar la Cassa Școalelor. După săvârșirea Sf. Liturghii, părintele Dumitru Cristescu a vorbit credincioșilor despre puterea rugăciunii, povățuindu-i în același timp să ducă o viață creștinească și să fie dârzi apărători și statornici întru dreapta credință a strămoșilor noștri, punând în lumină marea personalitate creștină a scumpului nostru Suveran.

S'au împărțit cu acest prilej un număr de 200 broșuri în mod gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii. Au luat parte credincioșii în număr foarte mare, numărându-se numai bărbații până la 150, afară de femei și copii.

Părintele protoiereu L. Dumitrăchescu a stat de vorbă cu frunțașii satului dându-le sfaturi de a sprijini din tot sufletul activitatea nouilor preoți, numiți în această comună, și de a veghea alături de cucerniciile lor ca niciun suflet să nu fie răpit de mrejele sectanților din localitate, care desfășură o tendențioasă lucrare de prozelitism.

Tot cu acest prilej s'a observat că preoții Ion Pârâianu și Manole Nae, nou numiți, sunt foarte iubiți de către toți enoriașii, atât pentru zelul cu care își desfășură lucrarea lor duhovnicească, cât și pentru pilda vieții lor de armonie și de bună înțelegere. Atât preoții cât și credincioșii au fost mulțumiți și încurajați în lucrarea și în viața lor creștinească de această manifestare

Tot cu acest prilej, părinții consilieri împreună cu protoiereul Iliescu Gh. au inspectat parohiile din Slănic, precum și din comunele Vărbilău, Livada, Aluniș, Berteș, pretutindeni dând îndrumări și sfaturi pentru entuziasmarea preoților în noua și viguroasă lor lucrare misionară.

duhovnicească exprimându-și dorința de a mai veni în mijlocul lor.

În după amiaza aceleiași zile echipa misionară a Sf. Arhiepiscopii s'a transportat în parohia Hotarele, unde deasemenea se organizase o ședință publică la școala din acea parohie și unde s'a desfășurat un bogat program de lucru. Aci au vorbit preotul Dumitru Cristescu, dezvoltând subiectul «Împărăția lui Dumnezeu pe pământ»; părintele protoiereu Leon Dumitrăchescu care a scos în lumină însemnătatea vieții lui Constantin cel Mare și a sfintei Elena; d. G. Lungulescu, care a vorbit cu mult entuziasm despre înviorarea credinței strămoșești, precum și preoții din localitate: N. Albuleț și Petre Țone, care și-au arătat via lor mulțumire sufletească de a fi încurajați în lucrul lor pastoral. La sfârșit a vorbit d. învățător Dumitru Ionescu, președintele comitetului cultural din localitate, care a omagiat înalta personalitate a Majestății Sale Regele Carol al II-lea.

Ședința s'a încheiat cu imnul regal cântat de întreaga asistență. S'au împărțit gratuit din partea Sf. Arhiepiscopii un număr de 200 broșuri. A fost foarte multă lume la această serbare și sala cea mare a școlii a devenit neîncăpătoare încât aproape jumătate din asistență au ascultat desfășurarea programului, afară în grădina școlii.

Tot cu acest prilej s'a inspectat biserica din parohia Hotarele și din parohia Fundoaia. S'a remarcat râvna duhovnicească și hărnicia preoților N. Albuleț și Petre Țone, precum și destoinicia domnilor învățători și învățătoare din localitate, care desfășură o frumoasă activitate și sunt în cea mai perfectă armonie cu preoții.

LUCRAREA MISIONARĂ A UNUI VREDNIC PĂSTOR DIN CAPITALĂ.

Cu deosebită mulțumire dăm la lumină tabloul cuvântărilor de zidire sufletească cu care un vrednic păstor, Părintele Zamfir Popescu, slujitor al Bisericii Sf. Vasile, din Capitală a înțeles să-și povățuiască pe credincioșii din enoria sa în timpul unui an. Apre- ciind, ca exemplară, lucrarea sa misionară, la cuvân- tul nostru de prețuire pentru râvna Sfinției Sale, adăugăm și unul de îndemn către toți preoții să-i urmeze pilda.

Conferințele religioase săptămânale, ținute în bise- rica sfântul Vasile, din calea Victoriei București, de părintele Zamfir Popescu, de la 4 Februarie 1938 - 28 Aprilie 1939:

1. Vineri 4 Februarie 1938, despre: „Sfântul Vasile cel Mare“.
2. Vineri 11 Februarie 1938, despre: „Sfântul Ioan Gură-de-Aur“.
3. Vineri 18 Februarie 1938, despre: „Sfântul Gri- gorie de Nazianz“.
4. Vineri 25 Februarie 1938, despre: „Sfântul Ata- nasie cel Mare“.
5. Vineri 4 Martie 1938, despre: „Sfântul Nicodim, de la mănăstirea Tismana“.
6. Vineri 11 Martie 1938, despre: „Sfântul Ioan Da- maschin și sfintele icoane“.
7. Vineri 18 Martie 1938, despre: „Sfântul Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului“ și despre: „Sfintele slujbe în timpul marelui post“.
8. Vineri 25 Martie 1938, despre: „Cultul Maicei Domnului“.
9. Duminică 1 Aprilie 1938, despre: „Sfânta Maria Egipteanca“.
10. Vineri 8 Aprilie 1938, despre: „Credința și ru- găciunea“.
11. Vineri 15 Aprilie 1938, despre: „Lumina con- științei creștine“.
12. Vineri 29 Aprilie 1938, despre: „Scriitorul bise- ricesc și martir Ciprian, episcopul Cartaginei“.
13. Vineri 6 Mai 1938, despre: „Viața și scrierile sfântului Ambrosiu, episcopul Mediolanului“.
14. Vineri 13 Mai 1938, despre: „Sfântul Grigorie de Nyssa“.
15. Vineri 21 Mai 1938, despre: „Marile merite pentru creștinism ale sfinților împărați Constantin și Elena“.
16. Vineri 28 Mai 1938, despre: „Sfântul Chiril, pa- triarhul Alexandriei“.
17. Vineri 3 Iunie 1938, despre: Sfinții „Efrem Sirul“ și „Nil Sinaitul“.
18. Vineri 10 Iunie 1938, despre: „Sfântul Grigorie, făcătorul de minuni, episcop de Neokesareia“.
19. Vineri 17 Iunie 1938, despre: „Scriitorii biseri- cești Panten și Clement Alexandrinul, mari conducă- tori ai școalei catehetice din Alexandria“.
20. Vineri 24 Iunie 1938, despre: „Sfântul Ioan Bo- tezătorul, înainte mergător al Mântuitorului“.
21. Vineri 29 Iunie 1938, despre: „Sfinții Petru și Pavel, în misiune apostolică, pentru creștinarea nea- murilor“.

22. Duminică 4 Iulie 1938, despre: „Marea putere de spiritualizare a Bisericii“.

23. Vineri 10 Septembrie 1938, despre: „Sfinții Ioa- chim și Ana“.

24. Vineri 16 Septembrie 1938, despre: „Sfântul Ni- chita, osândit a fi ars pe rug la anul 373 d. Hristos“.

25. Vineri 23 Septembrie 1938, despre: „Viața sfântă a primilor creștini“.

26. Vineri 30 Septembrie 1938, despre: Acoperămân- tul Maicei Domnului“.

27. Vineri 7 Octombrie 1938, despre: „Sfântul Dio- nisie, sfetnic în areopagul athenian; ierarh creștin al Athenei și martir pentru credință la anul 96 d. Hristos“.

28. Vineri 16 Octombrie 1938, despre: „Sfânta cu- vioasa Paraschiva“.

29. Vineri 21 Octombrie 1938, despre: „Sfintele femei care au urmat Mântuitorului“.

30. Vineri 28 Octombrie 1938, despre: „Sfântul Di- mitrie, izvoritorul de mir, dela Tesalonic“ și despre „Sfântul cuvios părinte Dimitrie Basarabov“.

31. Vineri 4 Noembrie 1938, despre: „Păcate cu ur- mările lor grele, în fața marei puteri a harului du- hovnicului“.

32. Vineri 11 Noembrie 1938, despre: „Sfinții martiri Mina și Victor“.

33. Vineri 18 Noembrie 1938, despre: „Postul religios, pentru buna moralitate“.

34. Vineri 25 Noembrie 1938, despre: „Sfânta mar- tiră Ecaterina“.

35. Vineri 2 Decembrie 1938, despre: „Sfintele mar- tire Varvara și Filotheia“.

36. Vineri 9 Decembrie 1938, despre: „Sfântul ma- rele ierarh Nicolae“.

37. Vineri 17 Decembrie 1938, despre: „Sfântul Spi- ridon, episcop al Trinitundeii, făcător de minuni“.

38. Vineri 21 Ianuarie 1939, despre: „Sfântul Antonie cel Mare“.

39. Vineri 28 Ianuarie 1939, despre: „Sfânta martiră Tatiana“.

40. Vineri 3 Februarie 1939, despre: „Sfântul profet Daniil“.

41. Vineri 10 Februarie 1939, despre: „Sfântul Martir Haralambie“.

42. Vineri 17 Februarie 1939, despre: „Slujbele reli- gioase, întâia săptămână a sfântului și marelui post“.

43. Vineri 24 Februarie 1939, despre: „Sfânta Eua- ristie“.

44. Vineri 3 Martie 1939, despre: „Păcate cu urmările lor grele“.

45. Vineri 10 Martie 1939, despre: „Înalt Prea Sfin- țitul Patriarh Miron“.

46. Vineri 17 Martie 1939, despre: „Fericirile ȳvan- gelice“.

47. Vineri 31 Martie 1939, despre: „Sfintele slujbe în Marea săptămână a Patimilor“.

48. Vineri 21 Aprilie 1939, despre: „Textul acatistului Maicei Domnului“.

49. Vineri 28 Aprilie 1939, despre: Conștiința și ma- rea ei putere“.

OAMENII DE MÂINE!

„Lăsați copii să vie la mine...”

Porunca aceasta sfântă a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și-a găsit ecou nou și peste ocean, în America, unde un preot — Abatele Flanagan — s'a simțit străpuns de glasul Domnului și dintr'o pornire curat creștinească, a pus temelie unui oraș al copiilor.

În orașul acesta, părintele Flanagan, pune în practică învățătura nepieritoare a Domnului Iisus, adunând laolaltă, copiii fără adăpost, fără rost în viață, fără îndrumare, fără căpătăiu!

Copiii nimănui de astăzi... oameni rânduiți creștinește, pe drumul binelui și al dreptății, de mâine...

Iată tema care stă la baza filmului „oameni de mâine” pe care l-am văzut întâmplător și pe care simt o firească datorie să-l semnalez aci, ca o operă de frumoașă simțire morală, de admirabilă învățătură, conformă întru totul cu cuvântul Domnului Iisus „Lăsați pruncii să vină la Mine”.

Nu știu cine este actorul Spencer Tracy, ai cărui

ochi blânzi au dat Părintelui Flanagan, sclipiri de apostol convingător și luminat.

Nu știu cine este copilul căruia i s'a dat rolul principal — rolul copilului rău, adus treptat pe calea binelui și a dreptății, de învățătura blândă dar profund creștină, a preotului iubitor de copii; un lucru însă este sigur, că cu filme de acest fel de frumoasă ținută morală și prin care se arată iubirea de oameni, predicată de Domnul Hristos, se face adevărată artă, necoborită la compromisuri pe gustul spectatorilor, de multe ori deprinși numai cu acestea. Filmul de care vorbim este un îndrumător pe cale morală a multor răi și rătăciți din zilele noastre.

Felicităm pe cei ce l-au făcut și îl recomandăm tuturor iubitorilor de frumos și de artă în slujba vieții morale.

Preot ATH. POPESCU
Bis. Sf. Vineri-Herasca

DELA ADUNAREA EPARHIALA: TELEGRAME.

Telegrama Nr. 1888 din 11 Mai 1939

Arhiepiscop Locotenent Veniamin Loco

București Palatul Regal.—Mulțumesc pentru omagiile Adunării Eparhiale.

CAROL R.

Telegrama Nr. 975 din 7 Mai 1939.

*Preasfințitului Veniamin
Vicar al Sfintei Patriarhii, București*

Mulțumesc P. S. Voastre și Adunării Eparhiale pentru bunele urări și vă doresc tuturor spor la lucrări și rezultate rodnice pentru Biserică și Patrie.

NICODIM, Mitropolit al Moldovei

Telegrama Nr. 2348 din 11 Mai 1939.

*I. P. S. Sale Arhiepiscopului
Locotenent Veniamin al Bucureștiului*

Mulțumesc pentru frumoasele sentimente ce în numele Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor ați bine voit să-mi arătați.

Președintele Consiliului de Miniștri,
ARMAND CĂLINESCU

Telegrama Nr. 2130 din 11 Mai 1939,

P. S. Veniamin, Sfânta Patriarhie Loco

Rog pe P. S. Voastră să transmită Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor, viile mele mulțumiri pentru sentimentele ce-mi arată.

Ministrul Cultelor și Artelor
NICOLAE ZIGRE

CĂRȚI

Se recomandă călduros cărțile:

PR. IOAN N. IONESCU-AMZA: Sfânta Liturghie, Tip. Cugetarea București 1939. O lucrare scrisă cu multă competență, având aprobarea sf. Mitropolii Nr. 1786 din 20 Februarie 1939, în urma unui elogios referat al Sinodului permanent.

Costul unui exemplar 20 lei; se poate cere dela autor, biserica Amza, Loco.

PR. PETRU GH. SAVIN: O clacă cu viteji. Tip. G. Ionică Galați 1939. Piesă de Teatru străjeresc și premilitar, într'un act și un prolog. Foarte folositoare mai ales pentru serbările organizate la sate, de Căminele culturale în cadrul activității Serviciului social etc. Costul lei 30.

CHEMARE CĂTRE INIMILE MILOASE

Cu încredere în simțul moral al sufletului românesc, ne adresăm bunilor Români și creștini adevărați, care nu pot rămâne indiferenți la faptul că numai în Capitala Țării, pier anual,

mii de copii, secerați de tuberculoză.

Sub ochii noștri se sting răpuși de suferință și mizerie, mulțimi nenumărate de copii, tineri, femei nenorocite și bătrâni.

Domnul vă vorbește

Pentru ajutorarea tuturor acestor nefericiți, s'a adresat sufletelor și milei noastre Însăși Mântuitorul Iisus Hristos, prin cuvintele din Sfânta Evanghelie:

«Veniți binecuvântații Părintelui Meu și moș-teniți împărăția, care a fost pregătită pentru voi încă dela întemeierea lumii; căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; gol am fost și M'ați îmbrăcat; bolnav am fost și M'ați îngrijit; străin am fost și M'ați găzduit; în temniță am fost și v'ați coborât la Mine!

«Iar când cei dreپți vor înreba la judecata din urmă: «Doamne, când Ți-am dat să mănânci?... sau când Ți-am dat de băut?... sau când strein ai fost și Te-am primit?... sau când ai fost gol și Te-am îmbrăcat?... ori bolnav sau în tem-

niță și am venit la Tine?...

Atunci Mântuitorul le va răspunde:

«Adevăr vă grăiesc; întrucât ați făcut acea-tea unuia dintre frații Mei mai mici și semeni «ai voștri, Mie Mi-ați făcut!».

Insuflete de aceste învățăături ale Mântuitorului și înduioșate de spăimănătoarea suferință în care se sbate sărăcimea Capitalei, — dintre care unii sunt la câteva sute de metri depărtare, — un grup de doamne, au întemeiat în 1931, Soc. de binefacere «*Bunătatea Samariteană*», care a lucrat neîntrerupt în limita puterilor ei, ajutând pe cei mai nefericiți dintre ei și în deosebi pe copiii de școală, pe infirmii și pe bătrânii săraci și neputincioși din cartierele Floreasca și împrejurimi, toți cercetați acasă de doamnele din comitet.

Ce am putut face

La început, Societatea nu a putut da ajutoare, decât de 3 ori pe an, adică la Sărbătorile

mari: Crăciun, Paște și S-ta Maria.

Cantina

În anul 1933, Societatea a înființat în Piața Floreasca o cantină pentru 100 copii și 100 bătrâni, — cercetați pe la casele lor de către doamnele din comitet, — cantină care a funcționat în localul halei din Piața Floreasca, pus la dispoziție de Onor. Primăria de Galben, — unde în 1933 am dat mâncare numai odată pe săptămână (Duminica); în 1934 de două ori pe săptămână (Joia și Duminica), iar din 1935 în fiecare zi.

Vechea locuință insalubră, în care eram in-

stalați, a fost dăruită în vara anului 1938 și numai datorită generosității d-lui Alex. Zisso, care ne-a îngăduit provizoriu într'o aripă a clădirii D-sale de roșu, din Str. Washington Nr. 11, cum și D-nei și D-lui Dr. Andronescu, din aceeași stradă Nr. 16, care ne dau zilnic apa necesară, — și ne-au pus la dispoziție casa pentru lucrările comitetului, etc., Soc. Bunătatea Samariteană, a putut să își continue opera ei de ajutorare, care din lipsa unui local propriu, este amenințată din zi în zi.

Alte ajutoare

În afară de hrana zilnică, pe care o dăm gratuit la cantină, cei pe care îi ajutăm, cum și diferite familii cu desăvârșire lipsite, de prin car-

tiere îndepărtate, primesc în timpul iernii lemne, precum și obiecte de îmbrăcăminte și alimente de Sf. Sărbători (Crăciun și Paște).

Cea mai dureroasă parte a mizeriei

Venind în mai strânsă legătură cu cei pe care-i ajutăm zilnic și cunoscând mai de aproape nevoile și suferințele lor, am putut constata că, adevărata dramă a vieții lor e locuința. Isgoniți mereu de proprietarii lor, pentru că nu pot plăti cei 300—400 lei lunar, — neputând munci,

întrucât cei mai mulți sunt infirmi, bolnavi sau istoviți de bătrânețe, — niciodată nu s'au plâns de adăposturile lor improvizate (magazii de scânduri sau bordeie gata să se dărâme peste ei) —, ci numai de neputința lor de a-și agonisi banii pentru chirie.

Să dăm un cămin celor fără adăpost

Aceste constatări dureroase, ne-au impus datoria morală de a smulge din ghearele mizeriei

pe cei mai nefericiți, care să găsească la noi, nu numai hrana zilnică, dar și un adăpost.

Opera noastră va fi nu numai creștinească, dar și de pacificare socială

Opera noastră va fi plăcută lui Dumnezeu și susținută de El. Opera noastră va fi în amintirea celor scumpi și dragi, care ne-au părăsit. Ea va fi pentru ușurarea lor și pentru înălțarea sufletelor noastre.

La această lucrare vă chemăm alături de noi, cu nădejdea că veți lega numele și sufletul D-voastră de o operă, care trebuie să fie a tuturor. Ne veți găsi în orice zi, între orele 10-1, la cantina Soc. din Str. Washington Nr. 11, unde veți cunoaște și veți decide de soarta acelor ce cu lacrimile în ochi se vor ruga și zi și noapte pentru binefăcătorii lor.

Ajutoarele se pot trimite în Calea Dorobanți 49, etaj, colț cu Str. Lisabona 12, la D-na C. Enigărescu, Telefon 2.15.12, de unde se vor lua și orice informațiuni, sau la d-l Nic. Anghelescu, Str. Aurel Vlaicu Nr. 128, telefon 2.98.94.

Primim donațiuni de bani sau orice materiale de construcție, cum și înscrieri de membri în Societate, cu cotizații lunare benevole, eliberându-se chitanțele respective. Societatea poate trimite pe incasatorul ei împreună cu chitanțele,

dacă se anunță prin telefon, suma donată, sau cotizația de membru.

Ne vom ruga și noi, Bunului Dumnezeu, pentru toți acei care ne vor ajuta și mulțumindu-le cu recunoștință, le repetăm cuvintele care se desprind din învățăturile Mântuitorului:

«A face bine înseamnă a fi cu Dumnezeu. A fi cu Dumnezeu înseamnă a fi fericit. Deci, faceți bine ca să fiți fericiți»

Comitetul de direcție: *Președintă: Maria General Moșoiu; Vicepreședinte: Aristia Dr. E. Grințescu și Elisabeta Ștefănescu; Vicepreședintă și casieră: C-ța I. Enigărescu; Secretară: Zoe N. Anghelescu.*

Membrî în comitet: Filoteia D. Boroianu, Zoe Hagi-Pantelli, Cecilia Iliescu, Eliza Câmpineanu, Gr. Orășianu, Alexandrina I. Ciocârlie, Maria Tr. Teodorescu, Maria P. Haneș, Eugenia V. Haneș, Eliza Ivașcu, Eliza Cristescu, Elena Georgescu, Grigore V. Costescu, Andrei Udrea, Nic. Anghelescu, Ovidiu Ionășescu, Tr. Teodorescu, Ing. G. Dobrescu, Ecaterina Grigorescu, Florea Crețu.

STRAJA ȚĂRII

CINSTEȘTE PE MAMELE CREȘTINE, CARE AU DĂRUIT NEAMULUI LOR,
CEI MAI MULȚI COPII

Admirabila instituție de educație națională și creștină a tineretului Țării, în fruntea căreia, stă MARELE NOSTRU REGE a luat frumoasa inițiativă să aleagă și să răsplătească pe mamele, cu cei mai mulți copii, pentru a da o pildă vrednică de urmat, tuturor româncelor cu dragoste de țară, și ascultătoare de poruncile Bisericii.

Prețuind în chip deosebit nobila faptă a Stăpînii Țării, reproducem și noi, aci, darea de seamă asupra acestei atât de semnificative sărbătoriri, după ziarul «România».

Duminecă, 28 Mai crt., în cadrul unei strălucite serbări străjeresti, a avut loc solemnitatea împărțirii premiilor următoarelor mame cu cei mai mulți copii din ținutul Bucegi: Anina Matei cu 23 copii; Ioana Cazan cu 23 copii; Aretia Bă-

lănescu cu 14 copii toate din jud. Buzău; Elena Burlaca cu 16 copii, Brumar Suzana cu 13 copii, Stănișor Bucura cu 12 copii, din jud. Brașov; Gheorghiu Marina cu 13 copii, Maria Uleanu cu 12 copii, Maria Călin cu 12 copii, din jud. Argeș; Andona Jucartea cu 12 copii; Maria Serboi cu 13 copii, Maria Arvaru cu 12 copii, din jud. Dâmbovița; Elisabeta Grecu cu 12 copii, Ioana Năstase cu 12 copii, din județul Muscel; Alexandrina Linca cu 11 copii; Maria Popescu cu 11 copii; Dumitra Oancea 11 copii, din județul Teleorman; Elena Cucu cu 12 copii, Porumboi Cultana cu 8 copii, Olteanu Ana cu 9 copii, din județul Trei-Scaune; Paraschiva Matache cu 10 copii, Alexandrina Rădulescu cu 10 copii, Maria Stan cu 8 copii, din jud. Vlașca; Safta Iane cu 11 copii, Ioana Cojocar cu 10 copii; Stanca Gane cu 9 copii, Eufrosina Canarache cu 9 copii din București.

Programul

Ceremonialul străjeresc și bogatul program închinat «Mamei» a fost pregătit și executat de stolurile liceelor de fete «Domnița Ileana» și «Azilul Eraclide» din Capitală în prezența d-lor: director Eugen Pohonțu reprezentând pe d-l Teofil Sidorovici comandantul Străzii Țării, Cristescu prefectul județului Ilfov, prof. I. Nedelcu comandantul de ținut, prof. univ. Zapan Gh., comandantul ținutului Bucegi, d-na Litzița, d-ra Ioana Cernătescu comandanta legiunei Bucu-

rești, d-rele Marinca Teodorescu, Gabriela Petrescu, Marga Iordăchescu și Georgeta Nicolicescu comandantele celor patru cohorte din Capitală, comandantele de legiuni și cohorte din provincie și numeros public.

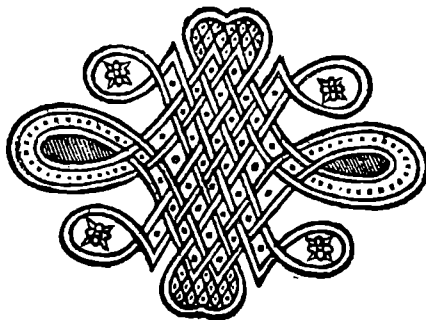
La cuvintele de cinstire pentru mamele cari au dăruit țării cei mai mulți copii, rostite de străjerile ce le proslăviau, au lăcrămat fericite că Națiunea prin Straja Țării le-a adus cea din-tăi răsplătire pentru truda lor maternă.

Premiile

La sfârșitul solemnității d. conf. univ. Zapan comandantul ținutului Bucegi, a împărțit premiile în alimente, haine și bani. Mamele premiate, cu ochii în lacrimi, au strigat în cor: Trăiască neamul nostru, trăiască Regele nostru și

Măria Sa Marele Voevod Mihai! Trăiască d. comandant al străjerilor.

Sub conducerea d-rei Ioana Cernătescu și a d-nei maior Dimitriu, mamele au vizitat apoi luna Bucureștilor unde li s'a servit și masa.

DE PESTE HOTARE

I. SLUGĂ BUNĂ ȘI CREDINCIOASĂ

Mulți dintre cetitori au întâlnit sau poate au auzit despre o localitate ce se numește «Issy-les-Moulineaux», o periferie a Parisului. În acest cartier periferic se află câteva sute de români, asupra cărora Prea Sfințitul Veniamin atrăgea atenția în numerele revistei «Cuvântului Bun» Părintelui Teofil Ionescu, Superiorul bisericii române din Paris, să se îngrijească și de această turmă răslețită.

Dumineca trecută, potrivit îndemnului chiriarhal, s'a făcut o vizită la Issy-les-Moulineaux. Norocul a făcut ca să fiu și eu printre cei ce și-au îndreptat pașii către frații români și să simt bucurii cu adevărat mângâietoare de suflet.

În această margine a Parisului, care este un centru industrial, am găsit într'o sală adunați, câteva sute de persoane, bărbați, femei și copii. Mai toți, români adevărați din părțile Transilvaniei; unii fugiți de bejania și de suferințele îndurate de pe urma dominației ungurești și-au luat lumea în cap și au ajuns aici... alții neputând câștiga îndeajuns la noi, au căutat un cer mai blând, mai binevoitor...

E Duminecă, zi de odihnă, și românii dela Issy-les-Moulineaux, s'au adunat cu toții într'o sală mare, un fel de garaj... Cei mai bătrâni așezați la mese își doinesc necazurile și-și cântă amarul depărtării povestind din viața lor, trecută. Și povestirile lor sunt presărate cu stânci albastre... cu brazi și poene... cu ponoare smălțate de mii de flori... cu holdele blonde și mănoase ale lui Max... cu troițe 'n răsucruci... cu fântâni în poartă... cu drumeți chipeși ca stejarii... O lacrimă se furișează în colț de gene și țâșnește ca o picătură de apă din stâncile carpatice, udând acest obraz înegrit și părilit de fumul fabricelor și de muncă.

Tinerii și copiii s'au grămădit în jurul bătrânilor și ascultă setoși minunile ce se povestesc despre o țară care a fost a lor și de care un duh vrăjmaș i-a izgonit departe... departe de portul lor, de obiceiurile lor, de viața și strămoșii lor... de graiul lor...

Și totuși, acești oameni obijduiți de soartă se

simt bine aci, în acest garaj, fiindcă «mai putem sta și grăi și noi o țară, despre țara noastră în graiul nostru».

Până mai anii trecuți nu puteau să aibă nici această bucurie, fiindcă demonul comunist intrase între ei, făcând să se urască unii pe alții. Dumnezeu le-a trimis mai întâiu un francez, arhitectul Georges Jouanny, care impresionat de slujba și frumusețile ortodoxiei, o îmbrățișează cu toată patima și devine preot ortodox. El este solul lui Dumnezeu chemat să propovăduiască printre frații români dela Issy-les-Moulineaux, dragostea creștină și iubirea de aproapele. Altarul îi slujește ca loc de închinare... dar altar nu există! Biserica nu este! Și românii de aici sunt prea săraci ca să-și poată clădi singuri o biserică. Cu multe sacrificii materiale, a reușit totuși să dea această satisfacție, deschizând pe cont propriu un locaș de cult, într'o casă din apropiere.

Dacă din punct de vedere sufletesc, comunicarea putea să aibă sfintele taine și slujbele religioase, din punct de vedere național nu putea avea nimic dela acest bun om, căci acest credincios și destoinic păstor nu cunoștea limba noastră! Pentru a complecta această lipsă, destinul a trimes și un român: Diaconul Grigore Brânzei, un tânăr de vre-o 32 ani. Purtător de adânci sentimente naționale și creștine, zi de zi, dela suflet la suflet, a vorbit fiecăruia limba pământului și cu graiul dragostei a convins pe fiecare român că este dator să-și păstreze sufletul românesc și ortodoxia strămoșească. În acest scop, a adunat copiii românilor în jurul său spre a-i învăța să grăiască limba străbunilor... cântecele noastre naționale... și mai ales să țină vie dragostea de glia strămoșească la umbra crucii...

— Părinte Diacon, te plătește Statul Român sau cel Francez pentru opera de românizare pe care o faci?

— Nu-mi dă nimeni nimic! trăesc din mila lui Dumnezeu și din pomana credincioșilor... Am plecat capul, fiindcă simțeam cum mă cuprinde tristețea!

II. PĂSTORUL CEL BUN ÎȘI CAUTĂ ȘI CERCETEAZĂ OILE SALE

De puțin timp, Biserica Română din Paris a avut noroc de un preot nou în persoana Părintelui Teofil Ionescu. Numele său e cunoscut multora din cei obișnuiți cu calea bisericii. În țară a făcut lucruri de toată isprava. Ajunge numai să reamintim că este intemeietorul și conducătorul Frăției «Patriarhul Miron» pe care a păstorit-o cu multă înțelepciune timp de 12 ani. Cei ce cunosc această asociație religioasă și binefacerile sale îl pot judeca pe Păr. Teofil Ionescu în adevărata lumină a valorii sale!

Neobosit propoveduitor al lui Christos, imediat ce a avut câteva clipe de răgaz, și-a luat cu sine cântăreții bisericii, studenții în teologie și alți amici, și Duminecă după Sfânta Liturghie și-a îndreptat pașii către românii dela Issy-les-Moulineaux. Păstorul cel bun n'avea astâmpăr ca să-și găsească turma fiindcă «și acestea sunt din oile pe care Domnul mi le-a dat să le îngrijesc».

A fost un val de bucurie generală care a inundat sufletele. Frații de sânge și de credință se întâlneau în aceiași respirație de sentimente naționale și de dragoste creștină.

Sub patronajul Păr. Teofil Ionescu, o mică serbare cu caracter religios și moral luă ființă. Pe fețele tuturor se citea bucurie și mulțumire launtrică. În singurătatea și instrăinarea lor, acești oropsiți ai destinului nu sunt singuri! Preotul dela «Biserica boerilor» din centrul Parisului vine către ei să-i recunoască, să-i înfieze, să-i încetățenească în Domnul.

În acest cadru de piozitate și dragoste creștinească a luat cuvântul Păr. Jouanny recomandând atenției credincioșilor pe Păr. Teofil, care la rândul său în mângâietoare și meșteșugite cuvinte a dezvoltat tema: «Domnul iubește să vadă locuind frații împreună». Prin cuvinte mișcătoare, prin amintiri evocatoare, rând pe rând le-a vorbit credincioșilor despre țară, despre neam, despre dragostea de pământul nostru strămoșesc și datoria de a ni-l apăra. A fâgăduit apoi că se va strădui și mai departe cu lucrul și cu cuvântul, ca să îndulcească viața celor ce sunt în necaz, așa cum recomandă Sf. Scriptură.

După aceea, am vorbit și eu câteva despre îndatoririle ce au comunitățile în străinătate, pentru a se impune în fața streinilor și pentru a face respectată atât comunitatea cât și neamul căruia aparțin.

A luat apoi cuvântul d-l Dr. Tănăsescu, dând sfaturi de igienă asupra creșterii copiilor pentru a-i feri de moarte și de boli.

Din partea femeilor române, o femeie de vreo 55 ani, a răspuns în termeni mișcători Părintelui Teofil Ionescu. Cu un vădit bun simț, Elena Sucigan, mamă a patru copii, într-o limbă românească duioasă, i-a mulțumit Păr. Teofil pentru bunăvoința și dragostea de apostolat cari l'au făcut să alerge în mijlocul lor... «Domnule Părinte, ca și altă dată Christos cu Ucenicii săi, ați coborât în mijlocul nostru. Sufletul nostru amărit și obidit ni s'a umplut de bucurie, auzind frumoasele cuvinte de dragoste și îmbărbătare cu care ne-ați blagoslovit. Suntem mulțumiți în suflet și aducem laudă lui Dumnezeu că s'a găsit un slujitor al altarului care să plece urechea și să asculte suferințele noastre... Noi aceștia bătrâni ne vom duce... dar să vă milostiți de odraslele noastre, care nu din vina lor cresc streine de neamul lor! Noi cei de aci dela Issy-les-Moulineaux n'avem cuvinte de slavă să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a trimes pe d-l Jouanny și pe Păr. Brânzei. Eram ca niște oi rătăcite... copii noștri nu știau grăi românește, fiindcă fiind în nevoi, trebuia în fiecare zi să mergem în fabrici ca să lucrăm, spre a putea aduna pâinea traiului zilnic. Ei sunt cei care ne-au crescut copiii noștri în cărările Domnului!... Nu-i nimic mai dureros decât să vezi aceste mlădițe tinere crescând sub disprețul celor de aici... fără neam și fără biserică!... Nu suntem comuniști; noi cei crescuți în suferință, noi știm ce înseamnă comunismul, căci am văzut mitraliera comunistă ungurească așezată la fereastră ca să ne împuște pe toți...». În părul sur al româncei noastre am cetit suferința, înțelepciunea, bunătatea dar și dârzenia celor ce și-au călit sufletul prin suferință!

A mulțumit apoi Păr. Brânzei, punând speranțele în largă înțelegere și pricepere a Păr. Teofil Ionescu.

Tot programul a fost presărat cu imne religioase și cântece naționale executate de toată lumea, după metoda Frăției «Patriarhul Miron». Deasemenea, copiii de școală au cântat: Trăiască Regele; Hora Unirii; Românașu; Deșteaptă-te române, etc.... Desigur, efortările Păr. Brânzei sunt demne de recunoscut, deoarece lui se datoresc în mare parte. La venirea sa aici, sunt câțiva ani, copiii nu știau să facă nici sem-

nul crucii, dar să mai și cânte...

Primul pas, pasul cel greu s'a făcut. Păstorul și-a găsit turma! Trebuie acum să o îmblânzească spre a-i cunoaște glasul ca s'o conducă acolo unde dorește... Christos îi așteaptă să-i numere printre oile turmei sale.

Ogorul este bun, dar pentru a se secera se mai cere vreme... Și părintele Teofil face cât poate după sufletul său mare. Ar trebui poate, să fie încurajat și susținut de către purtătorii

de cârji arhieresti și de buni creștini, ca în timpul șederii sale aici să ridice un modest locaș de închinare pentru mângâierea și mântuirea sufletească a acestor credincioși.

Prin această faptă de caritate creștinească, ortodoxia ar avea numai de câștigat. Să sperăm că într-o zi, Domnul va împlini și această minune!

GHEORGHE IONESCU

Președinte al Asociației Studenților
români creștini dela Strasbourg

INFORMAȚII

CĂMINUL DE ODIHNĂ AL PREOȚILOR ILFOVENI DELA BUȘTENI

În comuna Bușteni, județul Prahova, în una din cele mai pitorești poziții de pe Valea Prahovei, s'a cumpărat clădirea, care azi formează „Căminul de odihnă al preoților Ilfoveni” dela Bușteni.

În anul trecut s'a reparat, curățat și înzestrat cu toate cele necesare spre a corespunde pe deplin scopului său.

În anul acesta sezonul se deschide la 1 IULIE, care durează până la 1 Septembrie.

Vara aceasta s'a aranjat și pe dinafară, în special în curte și grădină s'au amenajat toate cele trebuincioase pentru procurarea unei vieți plăcute și liniștite.

Viața internă a Căminului este regulată de un REGULAMENT intern, pe care fiecare trebuie să-l respecte cu toată serioșitatea.

Anul acesta s'au făcut și albiturile necesare de pat, așa că cei cari vor veni la acest Cămin nu trebuie să mai aducă cu ei decât numai o plapumă, întru cât pătura, care se dă, poate că pentru unii nu este îndestulătoare pentru răceala de noapte.

Masa se va lua în comun, atât la amiază cât și seara; va fi servită de către pensiunea WEBER, și va consta fiecare din trei feluri; prețul va fi pentru fiecare 40 Lei, afară de pâine, pe care și-o cumpără fiecare, după cum dorește. Tot această masă se poate lua și la pensiunea Weber, în apropierea Căminului nostru,

dar pentru prețul de 55 Lei, însă numai cu cartea de membru al Căminului; altcum costă 65-70 Lei.

Dimineața fiecare își poate pregăti dejunul după cum dorește.

Căminul pune la dispoziție cratițe pentru lapte, apă fiartă pentru ceai etc...

In oddi nimeni nu poate mânca sub nici un motiv pentru ori ce mâncare sala de sufragerie stă la dispoziția fiecăruia.

Pentru prețul camerilor, care variază dela 1500-3000 Lei lunar precum și pentru alte informațiuni fiecare este rugat a se adresa subsemnatului.

Buștenii fiind stațiune climaterică, fiecare va plăti și taxa stabilită de primăria orașului și Oficiul național de turism, care însă e o taxă mică.

Conform statutului Căminului *cei bolnavi de boale contagioase nu pot veni la acest cămin.*

Prețul camerei se plătește anticipativ, iar pentru masă se va plăti la sfârșitul fiecărei săptămâni.

Mai amintesc că pentru cei cari nu voesc să stea la Căminul nostru, se găsesc camere în Bușteni dela 4000 Lei în sus, până la 12.000.

Administrația Căminului:

Protopopul OCTAVIAN MUREȘAN

Calea 13 Sept. Nr. 211

București.

SANATORUL PREOȚESC ȘI SCHITUL DELA TECHIRGHIOI

La 1 Iunie cor., se deschide sanatoriul preoților «Patriarhul Miron» din Techirghiol.

Prețul camerelor pe lună este următorul:

Lei 1470 camera cu un pat.

„ 2150 „ „ 2 paturi

„ 2625 „ „ 3 „

Sanatoriul are instalație electrică, apă în fiecare cameră, paturi cu saltele, cearceafuri, perne, pături, precum și bucătărie mare unde se pregătește mâncarea.

